

Warszawa, dnia 11 października 2022 r.

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚZIL.420.34.2020.KB.48

stary znak sprawy: DOOŚ-WDŚ/Z.II.420.59.2020.KB

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 oraz art. 127 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm.), dalej Kpa, w związku z art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405 ze zm.), dalej ustawa o oś, po rozpatrzeniu odwołań: [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] z dnia 4 października 2020 r., [REDAKTOWANE] z dnia 5 października 2020 r., [REDAKTOWANE] reprezentowanego przez pełnomocnika [REDAKTOWANE] z dnia 30 września 2020 r. oraz Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców z dnia 29 września 2020 r., uzupełnionego pismem z dnia 5 października 2020 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku z dnia 8 września 2020 r. znak: WOOŚ.420.23.2018.KW, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: *Rozbudowa drogi wojewódzkiej nr 676 od km 8+904,92 do km 10+195,00 - ulica Wł. Raginisa w Białymstoku od skrzyżowania z ulicą Kazimierza Wielkiego do granicy miasta wraz z infrastrukturą techniczną,*

1. uchylam pkt I.2.2 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Prace w obrębie ciekłu Jaroszkówka prowadzić pod stałym nadzorem specjalistów ornitologa i chiropterologa.”;

2. uchylam pkt I.2.3 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Wszystkie roboty w korycie ciekłu oraz na terenie przyległym należy prowadzić z zabezpieczeniem przed zanieczyszczeniem gruntu, zamuleniem oraz ewentualnymi wyciekami z pracujących maszyn.”;

3. uchylam pkt I.2.4 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Zaplecza budowy i bazy materiałowo-sprzętowe zlokalizować w odległości nie mniejszej niż 200 m od najbliższej zabudowy mieszkaniowej oraz w odległości nie mniejszej niż 50 m o doliny ciekłu Jaroszkówka.

Zaplecza budowy należy wyposażyć w sorbenty, biopreparaty itp. neutralizujące ewentualne wycieki paliw i płynów eksploatacyjnych. Łatwą dostępność sorbentów do

neutralizacji wycieków substancji niebezpiecznych należy zapewnić także na placu budowy, w tym bezpośrednio w miejscach prowadzenia robót budowlanych. Miejsca przetrzymywania ww. preparatów należy wyraźnie oznaczyć i opisać, a pracowników przeszkolić z ich stosowania. Substancje niebezpieczne magazynować pod zadaszeniem w miejscach do tego wyznaczonych i odpowiednio zabezpieczonych (pojemniki odporne na działanie substancji w nich magazynowanych).”

4. **uchylam pkt I.2.9 ww. decyzji i w tym zakresie umarzam postępowanie organu I instancji;**

5. **uchylam pkt I.2.11 ww. decyzji i w tym zakresie umarzam postępowanie organu I instancji;**

6. **uchylam pkt I.2.19 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:**

„Przed rozpoczęciem prac budowlanych należy zebrać urodzajną warstwę gleby (humus) z powierzchni przeznaczonych na korpus drogi i obiekty drogowe, a następnie złożyć ją w przyzmach w pobliżu pasa robót, w miejscu wskazanym przez specjalistę ornitologa z nadzoru przyrodniczego. Przyzmy muszą znajdować się w miejscach nienarażonych na rozjeżdżanie przez pojazdy budowy i inne maszyny budowlane. Humus należy w pierwszej kolejności wykorzystać do rekultywacji terenu w bezpośrednim sąsiedztwie drogi. Pozostałą niezanieczyszczoną glebę wydobytą podczas realizacji przedsięwzięcia należy wykorzystać na potrzeby budowy drogi, jeżeli będzie to możliwe technicznie, technologicznie i organizacyjnie. Należy umożliwić wykorzystanie niezagospodarowanej gleby (w tym humusu) przez inne podmioty.”;

7. **uchylam pkt I.2.22 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:**

„W przypadku konieczności odwadniania wykopów budowlanych, w wodach pochodzących z odwodnienia przed odprowadzeniem do wód, ziemi lub do zewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych, należy zredukować stężenie zawiesiny ogólnej do wartości poniżej 100 mg/l, a stężenie węglowodorów ropopochodnych poniżej 15 mg/l.”;

8. **uchylam pkt I.2.27 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:**

„Dwa razy w roku, tj. w okresie od 1 lutego do końca marca oraz od 1 października do końca listopada, należy prowadzić kontrole stanu systemu odwodnienia drogi, tj. drożności rowów, studzienek i wpustów ulicznych, a także dokonywać niezbędnych czyszczeń i napraw.”;

9. **uchylam pkt I.2.29 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:**

„Wycinkę drzew i krzewów należy prowadzić poza sezonem lęgowym ptaków, tj. poza terminem od 1 marca do 31 sierpnia. Dopuszcza się przeprowadzenie wycinki w okresie lęgowym, po uprzednim potwierdzeniu przez specjalistę ornitologa braku lęgów gatunków chronionych. Drzewa przeznaczone do usunięcia o obwodzie pnia wynoszącym powyżej 50 cm na wysokości 1,3 m oraz z odstającą korą lub/i obecnością dziupli należy skontrolować pod kątem wykorzystania przez nietoperze, niezależnie od terminu wycinki. Kontrola musi zostać przeprowadzona przez specjalistę chiropterologa. Powyższe

kontrole należy przeprowadzić nie wcześniej niż 3 dni przed rozpoczęciem prac. W przypadku stwierdzenia obecności stanowisk gatunków chronionych, należy wstrzymać wycinę i podjąć działania określone przez ww. specjalistów.

Nasadenia w ilości min. 75 szt. drzew i min. 1470 szt. krzewów powinny składać się głównie z rodzimych gatunków, przy wyborze których należy wziąć pod uwagę panujące na danym terenie warunki siedliskowe, w tym glebowe oraz uwarunkowania techniczne, ekologiczne i krajobrazowe.

W doborze gatunków drzew i krzewów zastosowanych do nasadzeń kierować się odpornością gatunku na zanieczyszczenia powietrza, susze, zasolenie gleby. Nie stosować gatunków inwazyjnych. Sadzonki drzew powinny mieć obwody min. 10-12 cm i dobrze wykształconą bryłę korzeniową i koronę. Nasadzeń dokonać przy udziale specjalisty dendrologa w okresie wiosennym lub jesiennym. W okresie suszy regularnie podlewać sadzonki.

Należy prowadzić monitoring udatności i trwałości nasadzeń zastępczych drzew i krzewów, w okresie 5 lat od ich posadzenia – w 2 i 5 roku. W przypadku stwierdzonego braku zachowania żywotności drzew lub krzewów, nasadenia należy uzupełniać w stosunku 1:1. Nasadenia należy uzupełnić najpóźniej w następnym roku kalendarzowym. Termin sadzenia drzew określi specjalista dendrolog, termin nasadzeń uzupełniających należy ustalić we współpracy ze specjalistą dendrologiem, który uczestniczył w monitoringu ich udatności.”;

10. uchylam pkt I.2.30 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Drzewa i krzewy pozostające w rejonie baz materiałowych oraz w zasięgu prac i niepodlegające usunięciu należy zabezpieczyć na czas prowadzenia robót przed przypadkowym uszkodzeniem w następujący sposób:

- a) grupy drzew/krzewów należy wygrodzić - powierzchnia ogrodzenia powinna odpowiadać obszarowi wyznaczonemu przez rzuty koron, powiększonemu o bufor wielkości 1-2 m, w przypadku krzewów obszar ten powinien zostać ustalony przez specjalistę dendrologa;
- b) w przypadku pni pojedynczych drzew należy zastosować osłonę w postaci drewnianych listew, tkanin jutowych, grubych mat słomianych lub trzcinowych o wysokości 1,5-2,0 m (w zależności od wysokości drzewa) w sposób osłaniający dookoła całą powierzchnię pnia, bez użycia gwoździ. Nie należy opierać dolnej części ogrodzenia bezpośrednio na nabiegach korzeniowych, a oszalowanie powinno zapewniać swobodny dostęp powietrza;
- c) wykopy wykonywane w strefie korzeniowej drzew należy prowadzić ręcznie lub niewielkimi koparkami, na krótkich odcinkach, ograniczając czas otwarcia wykopów powodujących przesuszenie bryły korzeniowej;
- d) w celu ochrony przed przesuszeniem bryły korzeniowej należy zastosować, np. maty ograniczające transpirację, zaś w okresie zimowym należy zabezpieczać odsłonięte

korzenie przed przemarzaniem za pomocą mat, koców lub warstwy torfu oszalanego deskami;

- e) przycinanie korzeni należy prowadzić ostrymi narzędziami tnącymi, niedopuszczalne jest rwanie i miażdżenie systemów korzeniowych, nie należy także uszkadzać korzeni szkieletowych, odpowiedzialnych za statykę drzewa;
- f) zabezpieczyć korony drzew przed uszkodzeniem, w miejscach w których będą one zagrożone np. poprzez podwiązanie narażonych gałęzi;
- g) w obszarze wyznaczonym przez rzut korony drzewa powiększony o bufor wielkości 1-2 m i minimum 1 m od krzewów zabrania się nasypywanie warstw gleby oraz składowanie materiałów budowlanych i odpadów;
- h) nie obsypywać ziemią pni drzew powyżej wysokości 0,2 m ponad pierwotny poziom terenu i krzewów powyżej wysokości 0,1 m ponad pierwotny poziom terenu.

Szczegółowy sposób wykonania oraz zakres zabezpieczeń dostosować do warunków lokalnych, rodzaju prowadzonych prac, po uzgodnieniu ze specjalistą dendrologiem. Po zakończeniu prac zabezpieczenie należy zdemontować.”;

11. uchylam pkt I.2.31 ww. decyzji i w tym zakresie umarzam postępowanie organu I instancji;

12. uchylam pkt I.3.3 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„W celu minimalizacji oddziaływania systemu odwodnienia planowanej drogi na małe zwierzęta należy wszelkie urządzenia i obiekty odwodnienia wglębnego wykonać w sposób uniemożliwiający przedostanie się do nich małych zwierząt np. poprzez zastosowanie pełnych, masywnych lub przykręconych pokryw. Ze względu na możliwość przedostania się małych zwierząt, w tym płazów, do systemu odwodnienia w urządzeniach podczyszczających należy zastosować rury uciezkowe lub pochylnie umożliwiające samodzielne wydostanie się zwierząt na zewnątrz. W przypadku, gdy osadniki lub studzienki posiadają otwory wlotowe, należy zabezpieczyć je w sposób utrudniający wpadanie drobnej zwierzyny, w tym płazów, do wnętrza obiektów – poprzez wyposażenie otworów w kraty stalowe lub rząd pionowych prętów (płaskowników). Wielkość oczek kraty (odstępów pomiędzy prętami) powinien wynosić maksymalnie 2 cm.”;

13. uchylam pkt I.3.4 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

- a) zaprojektować ekrany akustyczne o parametrach zgodnych z poniższą tabelą:

Tabela 1. Projektowane ekrany akustyczne.

Lp.	Nazwa	Wysokość [m]	Długość [m]	Strona drogi	Kilometraż roboczy, kilometraż ewidencyjny	Uwagi
1.	EL-01	4,0	78	lewa	km roboczy: 0+420,80 - 0+494,55; km ewidencyjny: 9+321,75 - 9+395,55	1. ekran przezroczysty, odbijający; 2. w ekranie przewidziano przejście umożliwiające dojście do nieruchomości

2.	EL-02	4,0	173,5	lewa	km roboczy: 0+747,55 - 0+891,13; km ewidencyjny: 9+648,50 - 9+792,08	1. ekran przezroczysty, odbijający; 2. sytuacja terenowa wymusza wykonanie ekranu składającego się z trzech odcinków, po uwzględnieniu zakładek łączna długość ekranu wynosi 173,50 m (zgodnie z raportem o oś 166,0 m); 3. w ekranie przewidziano przejścia umożliwiające dojścia do nieruchomości
3.	EL-03	4,0	305	lewa	km roboczy: 0+916,28 - 1+198,55; km ewidencyjny 9+817,24 - 10+099,51	1. ekran przezroczysty, odbijający; 2. ekran składający się z trzech odcinków, po uwzględnieniu zakładek łączna długość ekranu wynosi 305,00 m (zgodnie z raportem 298,0 m); 3. w ekranie przewidziano przejście umożliwiające dojścia do nieruchomości
4.	EL-04	4,0	60	lewa	km roboczy: 1+207,30 - 1+262,30; km ewidencyjny: 10+108,25 - 10+163,25	1. ekran przezroczysty, odbijający
5.	EP-01	4,0	32	prawa	km roboczy: 0+037,42 - 0+069,50; km ewidencyjny: 8+933,82 - 8+965,90	1. ekran przezroczysty, odbijający
6.	EP-02	4,0	62	prawa	km roboczy: 0+075,37 - 0+129,75; km ewidencyjny: 8+972,10 - 9+026,48	1. ekran przezroczysty, odbijający; 2. ekran krótszy niż wynika to z raportu o oś (66 m), ze względu na zjazd na nieruchomość; 3. w ekranie przewidziano bramę umożliwiającą dojazd do nieruchomości
7.	EP-03	4,5	88	prawa	km roboczy: 0+428,50 - 0+510,75; km ewidencyjny: 9+323,83 - 9+406,08	1. ekran przezroczysty, odbijający; 2. w ekranie przewidziano przejścia umożliwiające

						dojścia do nieruchomości
8.	EP-04	3,0	294	prawa	km roboczy: 0+562,82 - 0+859,36; km ewidencyjny: 9+461,56 - 9+758,10	1. ekran pochłaniający; 2. w ekranie przewidziano przejście i bramę umożliwiające dojście i dojazd do nieruchomości
9.	EP-05	5,0	48	prawa	km roboczy: 0+911,00 - 0+953,41; km ewidencyjny: 9+814,72 - 9+857,13	1. ekran przezroczysty, odbijający
10.	EP-06	4,0	224	prawa	km roboczy: 0+953,41 - 1+169,40; km ewidencyjny: 9+857,13 - 10+073,12	1. ekran przezroczysty, odbijający; 2. ekran składający się z dwóch odcinków; 3. w ekranie przewidziano przejście umożliwiające dojście do nieruchomości

- b) ze względu na ochronę awifauny na przezroczystych ekranach akustycznych należy umieścić czarne pionowe pasy o szerokości nie mniejszej niż 2 cm, w odległościach nie większych niż 10 cm od siebie. Ekran mają być wyposażone w pasy fabryczne, według trwałej technologii, odpowiadającej trwałości samych paneli. Zabrania się montowania nowych paneli bez pasów i naklejania ich w późniejszym terminie;
- c) w celu minimalizacji oddziaływania akustycznego przedsięwzięcia na całym odcinku rozbudowywanej drogi, objętym niniejszą decyzją, należy zastosować tzw. cichą nawierzchnię.”;

14. uchylam pkt I.3.5 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„W przypadku zastosowania nasadzeń roślinności pnącej przy ekranach akustycznych należy wykonać je od strony zewnętrznej ekranów akustycznych, tzn. przeciwnej do strony jezdni. Do nasadzeń wykorzystać rodzime gatunki pnączy. W miejscach gdzie nie jest możliwe zastosowanie gatunków rodzimych, dopuszcza się zastosowanie obcych gatunków, wyłącznie nieinwazyjnych. Nie należy stosować gatunków o owocach atrakcyjnych dla ptaków. Doboru gatunków pnączy do nasadzeń, przy uwzględnieniu warunków siedliskowych, dokonać w uzgodnieniu z nadzorem botanicznym, który wskaże również konieczne do podjęcia na etapie eksploatacji przedsięwzięcia czynności (i ich częstotliwość) w zakresie pielęgnacji pnączy, w tym ich cięć. Pnącza nie mogą rosnąć po wewnętrznej stronie ogrodzenia, tj. od strony jezdni oraz zarastać pasu zieleni wzdłuż ogrodzenia.”

15. uchylam pkt I.3.9 ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Wykonać zastępcze nasadzenia roślinności wzdłuż rozbudowanej drogi, z uwzględnieniem pkt I.2.29 ww. decyzji zmienionego w pkt 9 niniejszej decyzji, a także zagospodarować wyjście przy przepuście w km 9+647 krzewami i inną roślinnością niską.”

16. uchylam pkt IV ww. decyzji i w tym zakresie umarzam postępowanie organu I instancji;

17. uchylam pkt VI ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Nie stwierdzam konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 10 ustawy o.o.s.”;

18. uchylam pkt VII ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Nakładam obowiązek wykonania analizy porealizacyjnej w celu porównania ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu na środowisko oraz w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia w zakresie emisji hałasu, w tym poprawności przyjętych założeń obliczeniowych oraz sprawdzenie rzeczywistego oddziaływania akustycznego przedmiotowej inwestycji lub sprawdzenie skuteczności zastosowanych środków ochrony akustycznej. Analiza porealizacyjna winna obejmować wykonanie pomiarów emisji hałasu, powstającego w wyniku eksploatacji przedsięwzięcia, w punktach pomiarowych zlokalizowanych w sąsiedztwie planowanej do rozbudowy drogi, w receptorach zgodnych z poniższą tabelą:

Tabela 2. Punkty pomiarowe do wykonania analizy porealizacyjnej.

Lp.	Nr receptora	Adres
1.	P1	ul. Wiklinowa 4
2.	P2	ul. Baśniowa 2
3.	P3	ul. Boruty 3
4.	P4	ul. Raginisa 72
5.	P5	ul. Raginisa 76
6.	P6	ul. Boruty 13
7.	P7	ul. Boruty 17
8.	P8	ul. Boruty 21A
9.	P9	ul. Boruty 23
10.	P10	ul. Boruty 25
11.	P11	ul. Boruty 25A
12.	P12	ul. Boruty 25B
13.	P13	ul. Boruty 27
14.	P14	ul. Boruty 29
15.	P15	ul. Boruty 29A
16.	P16	ul. Boruty 29B
17.	P20	ul. Wiankowa 1
18.	P21	ul. Wiankowa 3
19.	P22	ul. Wiankowa 5

20.	P23	ul. Wiankowa 7
21.	P24	ul. Wiankowa 9
22.	P25	ul. Wiankowa 11
23.	P26	ul. Wiankowa 13
24.	P27	ul. Wiankowa 15
25.	P28	ul. Wiankowa 17
26.	P29	ul. Wiankowa 19
27.	P30	ul. Wiankowa 21
28.	P31	ul. Wiankowa 23
29.	P34	ul. Gwiazdkowa 4
30.	P35	ul. Róży Wiatrów 30
31.	P36	ul. Róży Wiatrów 28
32.	P37	ul. Róży Wiatrów 26
33.	P38	ul. Róży Wiatrów 24
34.	P39	ul. Róży Wiatrów 22
35.	P40	ul. Róży Wiatrów 20
36.	P41	ul. Róży Wiatrów 18
37.	P42	ul. Róży Wiatrów 16
38.	P43	ul. Róży Wiatrów 14
39.	P44	ul. Róży Wiatrów 12
40.	P45	ul. Róży Wiatrów 10
41.	P46	ul. Róży Wiatrów 8
42.	P47	ul. Róży Wiatrów 6
43.	P48	ul. Róży Wiatrów 4
44.	P49	ul. Róży Wiatrów 2
45.	P50	ul. Lazurowa 1
46.	P51	ul. Lazurowa 3
47.	P52	ul. Lazurowa 5
48.	P53	ul. Lazurowa 7
49.	P54	ul. Lazurowa 9
50.	P55	ul. Lazurowa 11
51.	P56	ul. Lazurowa 13
52.	P57	ul. Raginisa 73
53.	P58	ul. Obłoków 21
54.	P60	ul. Jaroszkówka 63
55.	P61	ul. Jaroszkówka 72
56.	P62	ul. Familijna 63
57.	P63	ul. Familijna 67
58.	P64	ul. Familijna 69
59.	P65	ul. Familijna 71
60.	P66	ul. Familijna 73
61.	P67	ul. Familijna 75
62.	P68	ul. Familijna 77
63.	P69	ul. Familijna 81

64.	P70	ul. Familijna 83
65.	P72	ul. Rycerska 1R

Analizę porealizacyjną należy wykonać po upływie jednego roku od dnia oddania obiektu do użytkowania oraz przedstawić jej wyniki Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Białymstoku, Marszałkowi Województwa Podlaskiego, Radzie Powiatu Białostockiego, Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska w Białymstoku i Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, w terminie 18 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania.”

19. w pozostałym zakresie utrzymuję ww. decyzję w mocy.

Uzasadnienie

Cytowaną w sentencji decyzją z dnia 8 września 2020 r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Białymstoku, dalej RDOŚ w Białymstoku, działając na wniosek z dnia 16 marca 2018 r. Prezydenta Miasta Białegostoku, reprezentowanego przez pełnomocnika [REDAKTOWANE], ustalił środowiskowe uwarunkowania realizacji ww. przedsięwzięcia.

Z uwagi na liczbę stron biorących udział w prowadzonym przez RDOŚ w Białymstoku postępowaniu, w niniejszej sprawie zastosowanie miał art. 74 ust. 3 pkt 1 ustawy ooś, w myśl którego jeżeli liczba stron postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, stosuje się art. 49 Kpa, a zatem, poza wnioskodawcą, pozostałym stronom postępowania doręczenie decyzji z dnia 8 września 2020 r. nastąpiło poprzez publiczne obwieszczenie. Mając powyższe na uwadze, RDOŚ w Białymstoku, obwieszczeniem z dnia 8 września 2020 r., znak: WOOŚ.420.23.2018.KW, poinformował strony postępowania o wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Obwieszczenie, o którym mowa powyżej, zostało zamieszczone: na tablicy ogłoszeń i w Biuletynie Informacji Publicznej Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Białymstoku, na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Wasilkowie oraz na elektronicznej tablicy ogłoszeń Urzędu Miasta Białystok. Najpóźniej ww. obwieszczenie zostało zamieszczone na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Wasilkowie (w terminie od 17 września 2020 r. do 7 października 2020 r.)

Decyzja z dnia 8 września 2020 r. została zatem skutecznie doręczona stronom postępowania w trybie art. 49 Kpa w dniu 2 października 2020 r. W związku z powyższym, ostatnim dniem do złożenia odwołania był 16 października 2020 r.

Od decyzji z dnia 8 września 2020 r. skuteczne odwołania do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, za pośrednictwem organu I instancji w ustawowym terminie wnieśli strony postępowania oraz podmiot na prawach strony, wymienione w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia.

We wniesionych odwołaniach skarżący przedstawili następujące zarzuty:

1. naruszenie art. 156 § 1 pkt 3 w zw. z art. 97 § 1 pkt 4 Kpa poprzez częściowe orzeczenie w sprawie już poprzednio rozstrzygniętej decyzją RDOŚ w Białymstoku z dnia 16 września

- 2009 r., od której odwołanie nie zostało rozpatrzone przez GDOŚ, a wskazana decyzja inaczej ocenia środowiskowe uwarunkowania na wysokości nieruchomości skarżących;
2. naruszenie art. 7, art. 8 § 1, art. 77 § 1 i art. 107 § 3 Kpa poprzez niewłaściwe przeprowadzenie procesu ustalania stanu faktycznego sprawy, niewyjaśnianie okoliczności mających kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia oraz brak odpowiedniego uzasadnienia wydanej decyzji co do kwestii środowiskowych dotyczących oddziaływania na nieruchomości skarżących, w efekcie czego doszło do zaakceptowania w całości wariantu inwestycji proponowanego przez wnioskodawcę, bez poszanowania indywidualnego interesu prawnego skarżących;
 3. naruszenie art. 75 oraz 89 Kpa w zw. z art. 36 ustawy ooś poprzez zaniechanie wyznaczenia rozprawy administracyjnej z udziałem społeczeństwa i stron o spornych interesach, w sytuacji gdy dowód ten przyczyniłby się do wyjaśnienia sprawy, w tym prawidłowego ustalenia przeważającego charakteru zabudowy i faktycznego zagospodarowania obszarów zabudowy z uwagi na brak miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dalej mpzp;
 4. brak bezpośredniej obsługi nieruchomości przy ul. Raginisa 76, uniemożliwienie wjazdu i wyjazdu z posesji (dz. 906/1) oraz dojazdu służb ratowniczych;
 5. naruszenie art. 115 w zw. z art. 114 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2021 r. poz. 1973), dalej Poś, przez jego błędne zastosowanie polegające dokonaniu oceny rodzaju terenu chronionego akustycznie na podstawie mapy wrażliwości akustycznej oraz portalu mapy akustyczne Białegostoku, co skutkowało nieprawidłowym zakwalifikowaniem obszaru objętego inwestycją jako terenu zabudowy mieszkalnej jednorodzinnej, podczas gdy w razie braku mpzp oceny rodzaju terenu właściwe organy dokonują na podstawie faktycznego zagospodarowania i wykorzystania działki i terenów sąsiednich, co prowadzi w realiach sprawy do wniosku, że teren ten jest terenem zabudowy usługowej i usługowo - mieszkalnej, dla której dopuszczalne limity hałasu są wyższe niż przyjęte przez organ w toku postępowania;
 6. naruszenie art. 7 Kpa w zw. z art. 77 Kpa w zw. z art. 80 Kpa oraz art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy ooś przez brak wszechstronnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy i rozpatrzenia całego materiału dowodowego, a w konsekwencji błędne uznanie iż przy ulicy Boruty 3 i Raginisa 72 należy zastosować ekrany akustyczne, podczas gdy teren ten oraz strefy sąsiednie stanowi obszar usługowo – mieszkalny oraz stricte usługowy, na którym nie dochodzi do przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu,;
 7. naruszenie § 2 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r. poz. 112), dalej rozporządzenie ws. hałasu, poprzez błędne zastosowanie skutkujące przyjęciem wartości dopuszczalnych poziomu hałasu dla terenów chronionych akustycznie jak dla terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, podczas gdy właściwym byłoby zastosowanie norm jak dla terenów mieszkaniowo – usługowych;

8. naruszenie art. 7 Kpa w zw. z art. 77, art. 80 Kpa polegające na niewyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu całego materiału dowodowego i niepodjęcie wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy;
9. naruszenie art. 7 i 8 Kpa poprzez prowadzenie postępowania w sposób dyskredytujący zaufanie obywateli do organów państwa i podważający świadomość prawną obywateli, a także faworyzujący inwestora, wskutek braku inicjatywy w zakresie wyjaśnienia wątpliwości związanych z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a przede wszystkim całkowicie wadliwą analizę prawną charakteru zabudowy przeważającej dla terenu przy rozbudowie ulicy Raginisa;
10. naruszenie art. 49 oraz art. 107 § 3 Kpa poprzez zaniechanie wskazania przepisu szczególnego uposażającego organ do zawiadamiania o decyzjach i innych czynnościach przez obwieszczenie i zaniechanie uzasadnienia faktycznego i prawnego decyzji w zakresie dotyczącym zastosowania w toku postępowania art. 49 Kpa;
11. naruszenie art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 Kpa poprzez niewystarczające zgromadzenie materiału dowodowego w celu ustalenia rodzaju analizowanego terenu w oparciu o faktyczne jego wykorzystanie i zagospodarowanie, a tym samym wadliwe ustalenie stanu faktycznego, czego skutkiem było błędne ustalenie rodzaju terenu, a w konsekwencji błędne było również ustalenie dopuszczalnego poziomu hałasu;
12. naruszenie art. 7 w zw. z art. 77 § 1 w zw. z art. 80 Kpa, polegające na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu jej w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego oraz zebraniem materiałem dowodowym w sprawie, objawiające się bezkrytycznym przyjęciem za właściwe ustaleń raportu o.o.;
13. naruszenie art. 7 w zw. z art. 77 § 1 w zw. z art. 107 § 3 Kpa polegające na dowolnej i wybiórczej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, nieprecyzyjnym i w konsekwencji błędnym ustaleniu stanu faktycznego w sprawie, nie uwzględnieniu wszystkich przedłożonych w sprawie dowodów, w szczególności braku oceny specjalistycznych opinii i ekspertyz oraz nie wskazaniu w treści decyzji powodów dla których organ odmówił wiarygodności i mocy dowodowej tymże dokumentom, tj.:
 - a) „Ocena poziomu hałasu w otoczeniu budynków przy ul. Wiklinowej 4, 6, 8 i 10 oraz przy ul. Baśniowej 2 w Białymstoku”, przeprowadzona przez Instytut Innowacji i Technologii Politechniki Białostockiej Sp. z o.o.;
 - b) „Opinia z zakresu ochrony przeciwpożarowej warunków dojazdu pożarowego do budynku handlowo - usługowego w Białymstoku przy ul. Wiklinowej 10” przeprowadzona przez Prometeusz Biuro konsultingowe Ochrony Przeciwpożarowej mgr inż. [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] (nr uprawnień [REDAKTOWANE]) (dalej również jako opinia p. póź.);
 - c) Badanie poziomu hałasu na działce nr. geod. 1084, przeprowadzone przez LABOTEST Laboratorium Analiz Fizykochemicznych - [REDAKTOWANE];
 - d) Badanie poziomu hałasu na działce nr. geod. 1084, przeprowadzone przez SGS Eko-Projekt Sp. z o.o.

14. naruszenie art. 75 § 3 kpa oraz art. 85 § 1 Kpa poprzez nieprzeprowadzenie przez organ oględzin analizowanego terenu („niedopuszczenie dowodu z oględzin”) i oparcie decyzji jedynie na nieprecyzyjnych założeniach raportu ooś, podczas gdy jako dowód należy dopuścić wszystko co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy m.in. oględziny, w szczególności, gdy w sprawie pozostają wątpliwości. Zdaniem skarżących w sprawie konieczne było przeprowadzenie tego dowodu przez organ prowadzący postępowanie albowiem pozwoliłoby to na prawidłowe ustalenie rzeczywistego charakteru wykorzystania nieruchomości;
15. naruszenie § 9 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 2016 r. poz. 124, ze zm.), dalej rozporządzenie o drogach, poprzez niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że rozwiązania komunikacyjne przyjęte w części pasa drogowego od ul. Kazimierza Wielkiego, polegające na braku zjazdu od ul. Raginisa na działkę o nr. ew. 1155, obręb Bagnówka, nie mogą ulec zmianie, podczas gdy przepis ten nie zakazuje lokalizacji zjazdów na drogach tej klasy i jedynie poleca ograniczanie liczby oraz częstości zjazdów, przy zachowaniu wymogów bezpieczeństwa. Nieuwzględniona przez organ I instancji opinia przeciwpożarowa, ze względów bezpieczeństwa wskazuje koniecznym wykonanie zjazdu od ul. Raginisa do tej nieruchomości, jego brak mógłby spowodować poważne zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi w sytuacji ewentualnego pożaru (od ul. Raginisa znajduje się jedyny w okolicy hydrant oraz szeroki wjazd), dodatkowo na nieruchomości tej zlokalizowana jest sala bankietowa;
16. naruszenie art. 80 ust. 2 pkt 2 zw. z art. 66 ust. 1 pkt 8 lit. c ustawy ooś poprzez niewłaściwą wykładnię skutkującą uznaniem, że raport ooś zawiera obligatoryjne składniki, a ustalenia w nim zawarte, dotyczące opisu przewidywanych znaczących oddziaływań planowanego przedsięwzięcia na środowisko, w szczególności wynikających z emisji hałasu, zostały sformułowane w sposób prawidłowy, podczas gdy raport ooś nie opiera się w tym zakresie na przeprowadzonych badaniach a jedynie na domniemaniach i prognozach.

Wraz z powyższymi zarzutami, odwołujący wnieśli o:

- uchylenie skarżonej decyzji w pkt I.3.4 ustalającym wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do uzyskania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej poprzez zwolnienie inwestora z obowiązku zaprojektowania i budowy ekranów akustycznych przy ul. Boruty 3 i ul. Raginisa 72;
- uchylenie skarżonej decyzji, umorzenie postępowania przed organem I instancji w części w jakiej dotyczy ustalenia na żądanie inwestora środowiskowych uwarunkowań dla inwestycji w odniesieniu do jej planowanego przebiegu na wysokości nieruchomości o nr ew. 1155, 1085, 1083/1 i 1083/2 obręb Bagnówka, zaś w pozostałym zakresie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi I instancji;
- uchylenie skarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Przedmiotowe przedsięwzięcie zostało, co ujęto w zaskarżonej decyzji, zakwalifikowane jako mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 60 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71), w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839), tj. drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia powyżej 1 km inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 31 i 32 oraz obiekty mostowe w ciągu drogi o nawierzchni twardej, z wyłączeniem przebudowy dróg oraz obiektów mostowych, służących do obsługi stacji elektroenergetycznych i zlokalizowanych poza obszarami objętymi formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. 1 ustawy ooś, w związku z art. 4 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1712), organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach był RDOŚ w Białymstoku. Powyższe uzasadnia, z uwagi na brzmienie art. 127 ust. 3 ustawy ooś, właściwość rzeczową i instancyjną GDOŚ w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, organ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego. W toku postępowania odwoławczego GDOŚ rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. Organ nie znalazł przyczyn, które uzasadniałyby uchylene zaskarżonej decyzji i przekazanie jej do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kpa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Uchylenie decyzji w oparciu o art. 138 § 1 pkt 2 *ab initio* Kpa będzie miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie merytoryczne organu odwoławczego jest niezgodne z rozstrzygnięciem organu I instancji. Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i orzekając co do istoty sprawy, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu I instancji jest w tym zakresie nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości podjętego rozstrzygnięcia. Z sytuacją taką mamy do czynienia w odniesieniu do punktów: I.2.2, I.2.3, I.2.4, I.2.19, I.2.22, I.2.27, I.2.29, I.2.30, I.3.3, I.3.4, I.3.5, I.3.9, VI i VII decyzji RDOŚ w Białymstoku z dnia 8 września 2020 r.

Natomiast uchylenie decyzji i umorzenie postępowania organu I instancji – art. 138 § 1 pkt 2 *in fine* Kpa może mieć miejsce w sytuacji, gdy postępowanie to było bezprzedmiotowe. Przesłanka bezprzedmiotowości wystąpi, gdy brak było podstaw prawnych do merytorycznego rozpoznania danej sprawy w ogóle, bądź nie było podstaw do rozpoznania jej w drodze postępowania administracyjnego, czy też tylko w drodze postępowania administracyjnego prowadzonego przed tym organem pierwszej instancji (B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2016, str. 619). Z sytuacją taką mamy do czynienia w odniesieniu do punktów: I.2.9, I.2.11, I.2.28, I.2.31 oraz IV skarżonej decyzji.

Zgodnie z kolei z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty. W ocenie GDOŚ w pozostałej części zaskarżona decyzja jest prawidłowa i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jej uchylenie.

Należy przy tym podkreślić, że zakres postępowania odwoławczego nie jest węższy niż zakres postępowania pierwszoinstancyjnego, a organ odwoławczy obowiązany jest dążyć z urzędu, tak jak organ I instancji, do ustalenia rzeczywistego stanu sprawy. Organ wydający decyzję administracyjną jest obowiązany uwzględnić stan faktyczny ustalony w chwili wydania decyzji. Odnosi się to nie tylko do organu orzekającego w I instancji, ale również do organu wydającego decyzję w postępowaniu odwoławczym (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt: II SA/Po 513/17).

Organ odwoławczy powinien podjąć wszelkie możliwe kroki w celu merytorycznego załatwienia sprawy, a nie uwalniać się od obowiązku orzekania, przekazując sprawę organowi pierwszej instancji. Jednocześnie ma prawo do tego, aby własne orzeczenie, którego nieodłączną częścią jest uzasadnienie, sformułować w taki sposób, który doprowadzi do usunięcia wad rozstrzygnięcia (wskazanego w osnowie) i uzasadnienia orzeczenia organu pierwszej instancji (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 7 lipca 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 320/20).

Analiza materiału dowodowego zebranego przez RDOŚ w Białymstoku, po przeprowadzeniu szczegółowej analizy przez GDOŚ wykazała, że nie zostały ustalone wszystkie istotne, mające znaczenie prawne, okoliczności faktyczne sprawy. Wobec powyższego, pismem z dnia 23 marca 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.34.2020.KB.10, w celu wyjaśnienia stanu faktycznego dotyczącego klasyfikacji akustycznej terenu objętego planowanym przedsięwzięciem, GDOŚ zwrócił się do Prezydenta Miasta Białegostoku – jako właściwego organu, zgodnie z art. 115 Poś, o udzielenie informacji w powyższej kwestii. Kolejno organ odwoławczy pismami: z dnia 22 grudnia 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.34.2020.KB.27 oraz z dnia 20 czerwca 2022 r.,

znak: DOOŚ- WDŚZIL.420.34.2020.KB.41, wezwał podmiot podejmujący się realizacji inwestycji do uzupełnienia braków formalnoprawnych wniosku o wydanie decyzji środowiskowej, a także do przedłożenia wyjaśnień merytorycznych dotyczących przedmiotowej inwestycji.

Odpowiedzi na powyższe przedłożone zostały przez wnioskodawcę przy pismach: z dnia 6 kwietnia 2021 r., z dnia 13 czerwca 2022 r., z dnia 20 lipca 2022 r. oraz z dnia 23 sierpnia 2022 r., znaki: ZDM-X.7011.7.2017.JZ, a ponadto ujednolicone w części dotyczącej planowanych ekranów akustycznych przy piśmie z dnia 26 września 2022 r., o tożsamym znaku. Ponadto, w toku postępowania organ II instancji uzupełnił braki w dokumentach poświadczających reprezentację wnioskodawcy, co znajduje odzwierciedlenie w aktach sprawy.

Przekazane w odpowiedzi na wezwania dodatkowe informacje i wyjaśnienia posłużyły do szczegółowej oceny oddziaływania planowanego zamierzenia inwestycyjnego na środowisko oraz pozwoliły na doprecyzowanie warunków realizacji przedsięwzięcia zawartych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W toku postępowania [REDAKTURA] przy piśmie z dnia 13 stycznia 2021 r. przedłożył kopię opracowania pn. *Opinia w zakresie ochrony przeciwpożarowej dotycząca adaptacji części budynku mieszkalno-usługowego na budynek usługowo-handlowy z sala bankietową w Białymstoku przy ul. Wiklinowej 10*, sporządzonego przez [REDAKTURA] w listopadzie 1999 r. oraz kopię pisma Komendy Miejskiej w Białymstoku z dnia 26 listopada 1999 r., wnosząc o włączenie powyższych do akt sprawy. Do powyższego organ odniesie się w dalszej części uzasadnienia niniejszej decyzji.

Postanowieniem z dnia 16 marca 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.34.2020.KB.31, GDOŚ działając z urzędu, wstrzymał natychmiastowe wykonanie zaskarżonej decyzji.

Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców, pismami z dnia 16 maja 2022 r., znak: BIA.229.2020.KK.DC oraz z dnia 7 czerwca 2022 r., znak: BIA.674.2022.DC zwrócił się o udzielenie informacji oraz wyjaśnień dotyczących omawianego postępowania. GDOŚ pismami z dnia 24 maja 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.34.2020.KB.39 oraz z dnia 14 czerwca 2022 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.34.2020.KB.40, udzielił odpowiedzi na powyższe.

W trakcie postępowania odwoławczego, przed wydaniem decyzji rozstrzygającej sprawę, GDOŚ, działając zgodnie z art. 10 § 1 Kpa oraz mając na względzie obowiązki wynikające z zasady czynnego udziału stron w postępowaniu, zawiadomieniami z dnia 26 sierpnia 2022 r., znaki: DOOŚ-WDŚZIL.420.34.2020.KB.45-46, poinformował strony o możliwości zapoznania z materiałem dowodowym oraz wypowiedzenia się co do jego treści. Żadna ze stron postępowania nie zgłosiła uwag i wniosków do zgromadzonego materiału dowodowego.

U podstaw wydania decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia musi leżeć założenie, że z punktu widzenia ochrony środowiska inwestycja objęta wnioskiem jest dopuszczalna (por. wyrok NSA z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt: II OSK 1438/18). Organ właściwy do wydania tej decyzji winien przeprowadzić postępowanie przewidziane przepisami powołanej ustawy i jest zobligowany wydać tę decyzję, jeżeli inwestor spełni wymagania określone przepisami ustawy (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt: II SA/Rz 861/17).

Zatem odmowa ustalenia środowiskowych uwarunkowań w kształcie określonym w wniosku może nastąpić jedynie w ściśle określonych przypadkach wskazanych w ustawie ooś. Przesłanki te stanowią:

- niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego lub naruszenie zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 i 3 ustawy ooś);
- brak zgody wnioskodawcy na wskazanie w decyzji wariantu innego niż proponowany przez niego jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę (art. 81 ust. 1 ustawy ooś w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o zmianie ustawy ooś);
- wykazanie znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 ustawy ooś);
- wykazanie, że przedsięwzięcie może wpływać negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2021 r. poz. 624, ze zm.), dalej ustawa Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 ww. ustawy (art. 81 ust. 3 ustawy ooś w zw. z art. 545 ust. 1a ustawy Prawo wodne).

Powyższe potwierdza wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2016 r. sygn. akt: IV SA/Wa 726/16, gdzie podkreślono, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma charakter związany, tzn. organ właściwy do wydania decyzji nie ma swobody działania, a katalog podstaw wydania decyzji negatywnych ma charakter zamknięty.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy ooś, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej (...). Planowane przedsięwzięcie polega na budowie drogi, tym samym podlega regulacjom ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2018, poz. 1474, ze zm.), dalej ustawa drogowa. Wobec powyższego w przedmiotowej sprawie nie istnieje konieczność badania zgodności lokalizacji planowanej inwestycji z mpzp.

W przedmiotowym postępowaniu nie zaistniały także przesłanki odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia, wynikające z art. 81 ustawy ooś. Przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko wykazała, że przedsięwzięcie nie będzie znacząco negatywnie oddziaływać na obszary Natura 2000. Teren realizacji planowanego przedsięwzięcia położony jest w odległości powyżej 4 km od najbliższych obszarów Natura 2000, tj. Natura 2000 Puszcza Knyszyńska (PLB200003) oraz Natura 2000 Ostoja Knyszyńska (PLH200006).

Realizacja inwestycji nie wpłynie także negatywnie na możliwość osiągnięcia celów

środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy Prawo wodne.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 października 2016 r. w sprawie Planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Wisły (Dz. U. z 2016 r. poz. 1911), dalej rozporządzenie PGW, oraz raportem o oś przedmiotowe przedsięwzięcie realizowane będzie w obrębie Jednolitej Części Wód Powierzchniowych „Supraśl od Pilnicy do ujścia”, kod: RW20002426169, typ: mała i średnia rzeka na obszarze będącym pod wpływem procesów torfotwórczych (24). Ww. Jednolita Część Wód Powierzchniowych, dalej JCWP, została wyznaczona jako silnie zmieniona. Stan/potencjał ekologiczny JCWP wyznaczono jako poniżej dobrego, stan chemiczny jako dobry, z kolei stan ogólny wyznaczony został jako zły. Celem środowiskowym omawianej JCWP, zgodnie z rozporządzeniem PGW, jest osiągnięcie dobrego potencjału ekologicznego i utrzymanie dobrego stanu chemicznego. Jest ona wskazana jako niezagrożona ryzykiem nieosiągnięcia celów środowiskowych, a termin ich osiągnięcia wyznaczono do 2015 r..

Zgodnie z rozporządzeniem PGW oraz raportem o oś przedmiotowe przedsięwzięcie realizowane będzie w obrębie Jednolitych Części Wód Podziemnych, dalej JCWPd, o kodzie PLGW200052, których stan ilościowy, chemiczny i ogólny określany jest jako dobry. Ww. JCWPd wskazana została jako niezagrożona ryzykiem nieosiągnięcia celów środowiskowych, którymi są utrzymanie dobrego stanu chemicznego oraz ilościowego.

Analizując specyfikę planowanego przedsięwzięcia, stwierdza się, że zarówno w wyniku realizacji, jak i eksploatacji nie przewiduje się, aby przedsięwzięcie mogło wpłynąć na możliwość nieosiągnięcia celów środowiskowych dla wód powierzchniowych. W ocenie GDOŚ realizacja przedsięwzięcia nie przyczyni się do pogorszenia stanu ilościowego i chemicznego omawianych JCW. Wody opadowe z przedmiotowego przedsięwzięcia będą podczyszczane do odpowiednich parametrów, wskazanych w przepisach odrębnych, przed odprowadzeniem ich do odbiorników.

Podsumowując, analiza rozporządzenia PGW oraz raportu o oś przeprowadzona przez organ odwoławczy wykazała, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie wpłynie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 61 ust. 1 ustawy Prawo wodne, zarówno JCWP, jak i JCWPd, w obrębie których będzie realizowane.

Mając na uwadze powyższe, należy jednoznacznie stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, a zatem nie była konieczna zgoda inwestora na wskazanie w decyzji wariantu innego niż proponowany przez niego (art. 81 ust. 1 ustawy o oś).

Jeśli więc w odniesieniu do wariantu proponowanego przez wnioskodawcę nie zachodzą okoliczności wykluczające możliwość wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, określone m.in. w art. 80 ust. 2 i art. 81 ustawy o oś, organ jest zobowiązany do określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia w wariantcie wskazanym we wniosku.

Organ odwoławczy nie znalazł przyczyn, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonej decyzji. W wyniku czynności organu II instancji dokumentacja została zgromadzona w stopniu

wystarczającym do pełnego i prawidłowego rozpoznania sprawy. Przekazane w odpowiedziach na wezwania dodatkowe informacje i uzupełnienia posłużyły do szczegółowej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz pozwoliły na zmianę oraz doprecyzowanie niektórych warunków jego realizacji zawartych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji oraz mając na uwadze, że kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do rozstrzygnięcia organu I instancji, lecz do analizy całości akt sprawy oraz kontroli merytorycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, GDOŚ uchylił punkty: I.2.2, I.2.3, I.2.4, I.2.19, I.2.22, I.2.27, I.2.29, I.2.30, I.3.3, I.3.4, I.3.5, I.3.9, VI i VII decyzji RDOŚ w Białymstoku i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy, uchylił punkty: I.2.9, I.2.11, I.2.31 oraz IV decyzji i umorzył postępowanie organu I instancji w tym zakresie, natomiast w pozostałej części utrzymał ww. decyzję w mocy.

RDOŚ w Białymstoku w warunku określonym w pkt I.2.2 skarżonej decyzji zobowiązał wnioskodawcę do prowadzenia wszelkich prac w obrębie cieku Jaroszówka pod stałym nadzorem przyrodniczym oraz nakazał wystąpienie o stosowne decyzje/zezwoleńia w przypadku możliwości naruszenia zakazów określonych w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2022 r. poz. 916, ze zm.), dalej ustawa o ochronie przyrody. Warunek ten w ocenie organu odwoławczego był zbyt ogólny, gdyż organ I instancji nie wskazał, z jakich specjalistów składać ma się nadzór przyrodniczy, co mogłoby skutkować trudnościami związanymi z wykonaniem warunku. W takim brzmieniu warunek sugeruje, że specjaliści różnych dziedzin jednocześnie (jednak bez wskazania tych dziedzin) powinni czuwać nad pracami prowadzonymi w obrębie ww. cieku. W ocenie organu II instancji zalecenie takie nie ma podstaw merytorycznych, nie znajduje odzwierciedlenia w aktach sprawy i zwiększyłoby koszt realizacji inwestycji. Zmieniając powyższy warunek (pkt 1 niniejszej decyzji), GDOŚ uszczegółowił jego brzmienie, wskazując konkretnych specjalistów do nadzorowania prac prowadzonych w obrębie cieku Jaroszówka tj. ornitologa i chiropterologa, z uwagi na fakt zinwentaryzowania chronionych gatunków ptaków i nietoperzy na obszarze realizacji planowanego przedsięwzięcia. Dodatkowo, obowiązek wystąpienia o decyzje/zezwoleńia w przypadku możliwości naruszenia zakazów określonych ww. ustawą uregulowany jest odrębnymi przepisami prawa. Mając na uwadze, iż w orzecznictwie jako przypadek braku podstawy prawnej do wydania decyzji wskazuje się m.in. nałożenie na stronę obowiązku, w sytuacji gdy obowiązek ten wynika wprost z przepisu prawa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 1983 r., sygn. akt II SA 261/83 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 7 stycznia 2013 r., sygn. akt II SA/Sz 1062/12), GDOŚ usunął omawianą część z reformowanego warunku.

Konieczność uchylenia pkt I.2.3 decyzji organu I instancji, dotyczącego zabezpieczenia robót prowadzonych w korycie cieku i na terenie przyległym, wynikała z błędu językowego znajdującego się w treści warunku. Powyższe wymagało skorygowania przez organ odwoławczy (pkt 2 niniejszej decyzji).

Rozpatrując przedmiotową sprawę organ odwoławczy w pkt 3 decyzji uznał za konieczne

korektę oraz uzupełnienie pkt I.2.4 decyzji RDOŚ w Białymstoku, poprzez zmianę minimalnej odległości od cieków, w jakiej może być lokalizowane zaplecze budowy. W ocenie GDOŚ, wskazana przez organ I instancji odległość 20 m nie była wystarczająca, aby zapewnić odpowiednią minimalizację bezpośredniego oddziaływania fazy budowy przedsięwzięcia na przyległe tereny. Treść omawianego warunku została także uzupełniona poprzez dodanie informacji o konieczności wyposażenia zapleczy budowy oraz miejsc prowadzenia robót w środki neutralizujące ewentualne wycieki paliw i płynów eksploatacyjnych, wraz z wytycznymi w zakresie magazynowania substancji niebezpiecznych.

GDOŚ reformując pkt I.2.19 zaskarżonej decyzji (pkt 6 niniejszego rozstrzygnięcia), sprecyzował warunki dotyczące postępowania z glebą (w tym z humusem) pozyskanym w trakcie prowadzenia prac budowlanych. Organ wskazał sposób zabezpieczenia zdjętej wierzchnią warstwy gleby, aby nie straciła swoich właściwości i mogła zostać ponownie wykorzystana w szczególności do zagospodarowania miejsca realizacji inwestycji po zakończeniu budowy. Ponadto ustanowiono odpowiedzialność specjalisty ornitologa za wskazanie miejsca deponowania humusu, w celu uniknięcia zniszczenia siedlisk ptaków, zinwentaryzowanych na obszarze planowanego przedsięwzięcia.

W warunku zawartym w pkt I.2.22 skarżonej decyzji (zreformowanym w pkt 7 niniejszej decyzji), dotyczącym odwadniania wykopów budowlanych, organ II instancji sprecyzował parametry, do jakich należy oczyścić wody pochodzące z odwodnienia wykopów budowlanych, przed wprowadzeniem ich do wód, ziemi lub kanalizacji zewnętrznej.

Zreformowany przez GDOŚ warunek zawarty w punkcie I.2.27 decyzji RDOŚ w Białymstoku (pkt 8 niniejszej decyzji) precyzuje terminy kontroli stanu systemu odwodnienia drogi. Omawiany warunek wymagał modyfikacji, ze względu na niewystraszająco precyzyjny zapis w zakresie systematyczności nadzoru wskazanych urządzeń, pozostawienie zapisu w pierwotnym brzmieniu pozwalałoby na własną interpretację jego treści przez adresata decyzji, np. w zakresie częstotliwości prowadzenia kontroli.

Organ I instancji w pkt I.2.29 swojej decyzji zawarł wymogi dotyczące prowadzenia wycinki drzew i krzewów w ramach realizacji planowanego przedsięwzięcia. W ocenie GDOŚ warunek ten wymagał doprecyzowania. Organ odwoławczy w pkt 9 niniejszej decyzji wskazał, że w celu minimalizacji możliwego negatywnego oddziaływania zaplanowanych prac na środowisko, konieczne jest wydłużenie okresu, w którym nie należy prowadzić wycinki – od 1 marca do 31 sierpnia, z uwagi na charakter ekosystemu, na który składają się drzewa i krzewy kolidujące z planowanym przedsięwzięciem. W przypadku prowadzenia wycinki w sezonie lęgowym, należy poprzedzić ją kontrolą specjalisty ornitologa, przeprowadzoną nie wcześniej niż 3 dni przed rozpoczęciem prac. Ponadto, z uwagi na fakt, iż teren przedsięwzięcia i jego okolica stanowią miejsce żerowania nietoperzy, treść warunku zmodyfikowana została poprzez sprecyzowanie wymogu dotyczącego kontroli drzew przez chiropterologa, niezależnie od terminu wycinki. Dodano szczegóły określające parametry drzew, które należy poddać kontroli i w jakim terminie powinna się ona odbyć. W przypadku stwierdzenia obecności stanowisk gatunków chronionych,

zobowiązano wnioskodawcę do wstrzymania wycinki oraz podjęcia działań określonych przez ww. specjalistów. W reformowanym warunku dodano także informację o minimalnej ilości (podanej w szt.) drzew i krzewów, jaką należy zasadzić w ramach kompensacji za utratę egzemplarzy poddanych wycince. Ilość drzew i krzewów przeznaczona do nasadzenia określona została na podstawie informacji zawartych w *inwentaryzacji zieleni*, stanowiącej załącznik do uzupełnienia raportu oś przedłożonego przez wnioskodawcę przy piśmie z dnia 13 czerwca 2022 r. Ponadto organ odwoławczy uznał za zasadne wprowadzenie wytycznych dotyczących jakości stosowanego materiału nasadzeniowego, wymagań w procesie sadzenia oraz wad materiału nasadzeniowego wykluczających możliwość jego użycia. Celem takiego działania jest zobligowanie wnioskodawcy do użycia materiału do nasadzeń o odpowiedniej jakości i parametrach, co powinno zapewnić zachowanie udatności nasadzeń zastępczych. Wprowadzono również obowiązek kontroli udatności nasadzeń, a w przypadku braku zachowania ich żywotności wskazano konieczność ich uzupełnienia w stosunku 1:1. Specjalista dendrolog będzie odpowiedzialny za wyznaczenie terminów ww. nasadzeń, w tym nasadzeń uzupełniających.

RDOŚ w Białymstoku w pkt I.2.9, pkt I.2.11, pkt I.2.30 oraz pkt I.2.31 kwestionowanej decyzji wskazał sposoby prowadzenia robót budowlanych, mające na celu zabezpieczenie drzew i krzewów nieprzeznaczonych do wycinki przed bezpośrednim negatywnym oddziaływaniem na etapie budowy. Z uwagi na fakt, że teren budowy jest miejscem, gdzie występują liczne zagrożenia dla żywotności i stanu sanitarnego drzew i krzewów, w postaci bezpośrednich uszkodzeń mechanicznych lub niekorzystnych zmian warunków siedliskowych, w treści warunku zawartego w pkt I.2.30 kwestionowanej decyzji (pkt 10 niniejszej decyzji) GDOŚ doprecyzował wymóg zabezpieczenia wszystkich drzew i krzewów znajdujących się na terenie placu budowy oraz w jego najbliższym sąsiedztwie. Powyższe spowoduje lepszą ochronę przed przypadkowym zniszczeniem lub uszkodzeniem. Warunek został również uzupełniony poprzez wprowadzenie konieczności uzgodnienia ze specjalistą dendrologiem szczegółowego sposobu wykonania zabezpieczeń, dostosowując je do lokalnych warunków i rodzaju prowadzonych prac.

Wobec powyższego GDOŚ zdecydował także o konieczności uchylecia pkt I.2.9, pkt I.2.11 oraz pkt I.2.31 skarżonej decyzji i umorzenia postępowania organu I instancji w tym zakresie (pkt 4, pkt 5 oraz pkt 11 niniejszej decyzji), gdyż warunki zawarte w omawianych pkt znalazły swoje odzwierciedlenie w zreformowanym pkt I.2.30 (pkt 10 niniejszego rozstrzygnięcia).

W zreformowanym warunku zawartym w pkt I.3.3 kwestionowanej decyzji (pkt 12 niniejszej decyzji) GDOŚ sprecyzował sposób zabezpieczenia urządzeń i obiektów odwodnienia wgłębnego poprzez dodanie informacji o sposobie uniemożliwiającym przedostanie się do nich małych zwierząt, zobowiązując do zastosowania pokryw oraz określając wielkość oczek krat (odstępów między prętami), która powinna wynosić maksymalnie 2 cm. Ponadto, mając na uwadze możliwość przedostania się małych zwierząt do ww. obiektów pomimo wykonanych zabezpieczeń, zobowiązano wnioskodawcę do zastosowania rur ucieczkowych lub pochylni umożliwiających samodzielne wydostanie się zwierzęcia na zewnątrz.

W wyniku przeprowadzonego, podczas postępowania odwoławczego, postępowania

wyjaśniającego zweryfikowana oraz uaktualniona została kwalifikacja terenów podlegających ochronie akustycznej, znajdujących się w sąsiedztwie planowanego przedsięwzięcia, wraz z analizą akustyczną oraz analizą zanieczyszczeń powietrza. Uwzględnienie aktualnych danych z prognozy natężenia ruchu i przyjęcie nowych uaktualnionych w okolicznościach sprawy lat prognozowych (2024 i 2034), wraz z weryfikacją rodzajów terenów podlegających ochronie akustycznej w sąsiedztwie planowanego przedsięwzięcia (z uwzględnieniem faktycznego ich zagospodarowania), skutkowało przedstawieniem przy piśmie wnioskodawcy z dnia 13 czerwca 2022 r. nowego zestawienia planowanych do realizacji ekranów akustycznych. Wobec powyższego, warunek zawarty w pkt I.3.4 skarżonej decyzji, zawierający zestawienie projektowanych ekranów akustycznych, wymagał modyfikacji, wprowadzonej w pkt 13 niniejszej decyzji. GDOŚ usunął z omawianego warunku zapis dopuszczający montaż ekranów odbijających w miejscu pochłaniających, ponieważ w zaktualizowanym zestawieniu ekranów akustycznych znajduje się tylko jeden ekran pochłaniający, planowany w kilometrażu, gdzie po drugiej stronie drogi nie planuje się zabezpieczeń akustycznych. Jak powszechnie wiadomo oraz, co zostało wskazane w ww. uzupełnieniu, istotne jest, aby w miejscach, w których po drugiej stronie drogi nie proponuje się ekranów, zastosować ekrany pochłaniające, gdyż zastosowanie ekranu odbijającego tylko po jednej stronie drogi, pogorszy klimat akustyczny po stronie drugiej. Co więcej, organ odwoławczy uznał za konieczne zobowiązanie wnioskodawcy do zastosowania na całej długości planowanej do rozbudowania drogi nawierzchni drogowej o obniżonej hałaśliwości (cicha nawierzchnia), zgodnie z treścią zaktualizowanej analizy oddziaływania akustycznego, przedłożonej przy ww. piśmie. Ponadto organ II instancji uznał za konieczne doprecyzowanie modyfikowanego warunku w zakresie sposobu zabezpieczenia ekranów akustycznych, mającego na celu zminimalizowanie kolizji awifauny z projektowaną infrastrukturą.

W pierwotnym brzmieniu warunku zawartego w pkt I.3.5 decyzji RDOŚ w Białymstoku, nałożono obowiązek zaprojektowania „ekranów zielonych”, absorbujących pyły emitowane przez pojazdy. W związku z przedłożoną w czerwcu 2022 r., jako załącznik do odpowiedzi na wezwanie organu, inwentaryzacją zieleni, w ocenie GDOŚ omawiany punkt wymagał reformowania (pkt 14 niniejszej decyzji). W zakresie zastosowania roślinności pnącej pozostawiono wnioskodawcy luz decyzyjny, nie wskazując powyższego jako obowiązku. Organ wskazał jednakże warunki, jakie muszą być spełnione, w przypadku zastosowania pnączy przy ekranach akustycznych. Pnącza przy drodze, poza pozytywnym oddziaływaniem osłonowym i wygłuszającym, mogą również powodować przyciąganie owadów, a co za tym idzie nietoperzy oraz ptaków w otoczenie drogi. Dodatkowo niektóre owocujące gatunki pnączy mogą przyciągać ptaki w otoczenie drogi, co może skutkować wzrostem śmiertelności wśród tych zwierząt. Aby wyeliminować omawiane niebezpieczeństwo, w warunku wskazano, iż ewentualne planowane do nasadzenia gatunki nie mogą należeć do wydających atrakcyjne dla ptaków owoce, a także, iż pnączami zabrania się obsadzać powierzchni przy ekranach od strony drogi. Dobór gatunków pnączy do nasadzeń, uwzględniający warunki siedliskowe, dokonany zostanie w uzgodnieniu ze specjalistą botanikiem, który wskaże również konieczne do podjęcia na etapie eksploatacji przedsięwzięcia czynności i ich

częstotliwość w zakresie pielęgnacji pnączy.

Warunkiem określonym w pkt I.3.9 RDOŚ w Białymstoku zobowiązał wnioskodawcę do wykonania nasadzeń zastępczych oraz zagospodarowania roślinnością wylotu przepustu pełniącego funkcję przejścia dla zwierząt. Modyfikując omawiany warunek (pkt 15 niniejszej decyzji), organ II instancji uznał za konieczne wskazanie zreformowanego pkt I.2.29, jako koniecznego do uwzględnienia przy nałożonych przez organ I instancji obowiązkach.

Rozpatrując przedmiotową sprawę organ odwoławczy w pkt 16 niniejszej decyzji uznał za konieczne uchylene pkt IV decyzji RDOŚ w Białymstoku i umorzenie postępowania organu I instancji w tym zakresie. Powyższe wynika z faktu, iż zarówno brzmienie pkt IV.3, jak i IV.4 było powtórzeniem warunków zawartych we wcześniejszej części skarżonej decyzji, tj. pkt I.2.2 zreformowanego w pkt 1 niniejszej decyzji oraz pkt I.2.29 zreformowanego w pkt 9 niniejszej decyzji. Zgodnie natomiast z pkt IV.2, wnioskodawca został zobowiązany do *prowadzenia monitoringu w zakresie gospodarki ściekowej polegającego na okresowych kontrolach stanu sprawności urządzeń służących do podczyszczania i odprowadzania wód opadowych i roztopowych, w tym w zakresie zawartości w odprowadzanych wodach opadowych i roztopowych następujących zanieczyszczeń: zawiesiny ogólnej i węglowodorów ropopochodnych do czasu opracowania analizy porealizacyjnej*. Pierwsza część ww. obowiązku pokrywa się z obowiązkiem wynikającym z pkt I.2.27 skarżonej decyzji, zreformowanego w pkt 8 niniejszej decyzji. Z kolei część druga dotycząca obowiązku monitoringu zawartości zanieczyszczeń w wodach odprowadzanych z powierzchni drogi jest, w ocenie GDOŚ, w świetle omawianej sprawy, zbędna. Zgodnie z informacjami zawartymi w raporcie ooś, wody przed odprowadzeniem do odbiornika (cieku Jaroszkówka) będą każdorazowo oczyszczane z ww. zanieczyszczeń do wartości wielokrotnie mniejszych od dopuszczalnych. Co więcej, urządzenia używane do podczyszczania wód posiadają gwarancję producenta, zapewniającą nieprzekraczalny maksymalny poziom zanieczyszczeń w wodach po podczyszczeniu. Po weryfikacji prognozowanego oddziaływania przedsięwzięcia na wody powierzchniowe, zawartego w raporcie ooś m.in. na str. 95-99, a także mając na uwadze charakter planowanego przedsięwzięcia – rozbudowa już istniejącej drogi wojewódzkiej do dwujezdniowej drogi klasy G na odcinku ok. 1,3 km, organ nie znalazł zasadności w omawianym obowiązku. Odnosząc się do pkt IV.1, GDOŚ wyjaśnia, iż jego treść nie stanowi nowego czy odrębnego obowiązku ani warunku nałożonego na wnioskodawcę. Przestrzeganie wszystkich warunków zawartych w sentencji decyzji wynika z charakteru rozstrzygnięcia administracyjnego, jakim jest decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach. Zbędne oraz niezasadne jest tworzenie odrębnego warunku, stanowiącego o obowiązku realizacji warunków określonych w przedmiotowej decyzji.

Zgodnie z art. 82 ust. 1 pkt 4 ustawy ooś organ w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w trybie ustawy drogowej. W pkt VI skarżonej decyzji RDOŚ w Białymstoku przedstawił jedynie stanowisko w zakresie przeprowadzenia ponownej oceny

oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, pomijając stanowisko dotyczące postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania. Wobec powyższego organ odwoławczy modyfikując ww. warunek (pkt 17 niniejszej decyzji), stwierdził brak konieczności przeprowadzenia postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 10 ustawy ooś. W ocenie GDOŚ informacje zawarte w raporcie ooś dotyczące specyfiki oraz lokalizacji planowanego przedsięwzięcia są wystarczające do jednoznacznego wykluczenia transgranicznego oddziaływania.

RDOŚ w Białymstoku warunkiem zawartym w pkt VII skarżonej decyzji zobowiązał wnioskodawcę do wykonania analizy porealizacyjnej w zakresie emisji hałasu obejmującej 15 punktów pomiarowych oraz w zakresie zawartości zanieczyszczeń w odprowadzanych wodach opadowych i roztopowych. Z analizy akt sprawy, w tym raportu ooś wraz z jego uzupełnieniami (m.in. uaktualniona analiza akustycznej z uwzględnieniem aktualnych danych dotyczących klasyfikacji akustycznej terenu oraz prognozy natężenia ruchu i przyjęciem nowych uaktualnionych lat prognozowych), wynikała jednak konieczność przeprowadzenia analizy porealizacyjnej w znacznie szerszym zakresie. Tym samym GDOŚ modyfikując ww. warunek (pkt 18 niniejszej decyzji), zobowiązał wnioskodawcę do wykonania pomiarów weryfikujących założenia poczynione w raporcie ooś oraz decyzji z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia w zakresie emisji hałasu do środowiska, wskazując konkretne punkty pomiarowe, położone na obszarze oddziaływania przedsięwzięcia. Organ wyznaczył zarówno tereny, przy których zastosowano środki minimalizujące hałas, jak i tereny zabudowy mieszkaniowej, dla których istnieje ryzyko przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu w perspektywie długoterminowej. Wskazano przy tym, że wyniki analizy porealizacyjnej należy przedłożyć RDOŚ w Białymstoku, Marszałkowi Województwa Podlaskiego, Radzie Powiatu Białostockiego, Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska w Białymstoku i GDOŚ. Ponadto, organ odwoławczy zadecydował o usunięciu warunku zobowiązującego wnioskodawcę do przedstawienia w ramach analizy porealizacyjnej wyników monitoringu zawartości zanieczyszczeń w odprowadzanych wodach opadowych i roztopowych. Warunek ten jest zbyt ogólny, gdyż organ I instancji nie wskazał, jakie konkretnie zanieczyszczenia należy poddać monitoringowi, co więcej, uzasadnienia skarżonej decyzji nie wynika powód nałożenia ww. obowiązku. W ocenie GDOŚ obowiązek ten jest zbędny oraz nie znajduje uzasadnienia w aktach sprawy. Jak już wskazano przy uzasadnieniu pkt 16 niniejszej decyzji, zgodnie z informacjami zawartymi w raporcie ooś, wody przed odprowadzeniem do odbiornika (cieku Jaroszkówka) będą każdorazowo oczyszczane z ww. zanieczyszczeń do wartości wielokrotnie mniejszych od dopuszczalnych. Z analizy akt sprawy, a także mając na uwadze charakter planowanego przedsięwzięcia – rozbudowa już istniejącej drogi wojewódzkiej do dwujezdniowej drogi klasy G na odcinku ok. 1,3 km, organ nie znalazł zasadności w omawianym obowiązku.

W pozostałym zakresie organ II instancji utrzymał decyzję RDOŚ w Białymstoku w mocy.

Odnosząc się w tym miejscu do pisma [REDAKTOWANE] z dnia 13 stycznia 2021 r., przy którym skarżący przedłożył kopię opracowania pn. *Opinia w zakresie ochrony przeciwpożarowej dotycząca*

adaptacji części budynku mieszkalno-usługowego na budynek usługowo-handlowy z salą bankietową w Białymstoku przy ul. Wiklinowej 10, sporządzonego przez ██████████ w listopadzie 1999 r. oraz kopię pisma Komendy Miejskiej w Białymstoku z dnia 26 listopada 1999 r., organ wyjaśnia.

Po analizie przedłożonych materiałów, organ odwoławczy przychylił się do wniosku skarżącego o włączenie przedłożonych materiałów do akt, jednakże podkreślić należy, iż kopia przedłożonego opracowania znajdowała się uprzednio w aktach sprawy zgromadzonych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, z tego względu powyższe nie stanowi nowego dowodu. Uwzględniając przedłożone materiały przy wydawaniu niniejszej decyzji, organ odwoławczy stwierdził, iż nie przyczyniły się one do ustalenia nowych okoliczności w sprawie oraz pozostają bez wpływu na podjęte rozstrzygnięcie. Co więcej, wyjaśnienia wymaga, iż kwestie zawarte w ww. materiałach, m.in. dotyczące ochrony przeciwpożarowej budynków nie należą do kompetencji GDOŚ. W decyzji środowiskowej organ, analizując specyfikę przedsięwzięcia oraz jego przewidywane oddziaływanie, ustala środowiskowe uwarunkowania użytkowania środowiska w czasie realizacji oraz eksploatacji planowanej inwestycji, jednakże nie jest władny do oceny rozwiązań funkcjonalnych przedsięwzięcia pod kątem ochrony przeciwpożarowej, a tym bardziej do zmiany przyjętych rozwiązań. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, które wskazują m.in., że: rolą organu rozstrzygającego w sprawie uwarunkowań środowiskowych jest ocena dopuszczalności objętej wnioskiem inwestycji pod względem wymagań środowiskowych. Organ ten określa warunki korzystania z zasobów środowiskowych dla inwestycji sprecyzowanej we wniosku, o którego zakresie decyduje wnioskodawca. Słusznie więc wskazał organ, że nie posiada kompetencji do rozstrzygania w zakresie zaproponowanych rozwiązań technicznych, komunikacyjnych objętej wnioskiem inwestycji (...), czy też jej przebiegu. Poddaje (on) własnej ocenie z zakresu ochrony środowiska skonkretyzowaną we wniosku inwestycję, której dotyczy dołączona do wniosku dokumentacja, opierając się na wynikach raportu oceny oddziaływania na środowisko opracowanego dla inwestycji o określonych parametrach technicznych (por. wyrok NSA z dnia 23 lutego 2011 r., sygn. akt: II OSK 2516/10). Zatem wszelkie propozycje odwołujących się w kontekście innego kształtu lub innych rozwiązań technicznych przedmiotowej inwestycji (m. in. zarzut nr 15), nie mogą być rozpatrywane w ramach niniejszej sprawy.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniach, GDOŚ przedstawia poniższe stanowisko.

Ad. 1

Odnosząc się do zarzutów naruszenia art. 156 § 1 pkt 3 w zw. z art. 97 § 1 pkt 4 Kpa, organ wskazuje, iż należy uznać je za bezzasadne.

Podkreślenia wymaga, iż wskazany w zarzucie art. 156 § 1 Kpa dotyczy odrębnego trybu weryfikacji decyzji, jakim jest stwierdzenie nieważności. Organ odwoławczy nie może wykroczyć poza granice orzekania wyznaczone przez art. 138 Kpa. Jednakże, dopuszczalne jest dokonywanie przezeń ocen zrelatywizowanych do wad wskazanych w art. 156 Kpa. Zarzuty dotyczące

nieważności decyzji mogą być podnoszone przez stronę w postępowaniu odwoławczym i choć organ odwoławczy nie może stwierdzić nieważności decyzji na podstawie art. 156 § 1 Kpa, to, uwzględniając takie zarzuty strony, może wyeliminować taką decyzję z obrotu prawnego, orzekając na podstawie art. 138 Kpa. Ustosunkowując się w tym miejscu do stawianych zarzutów, organ wyjaśnia, iż nie sposób zgodzić się z argumentacją skarżących, stanowiącą, iż ponownie orzeknięto w tej samej sprawie. Decyzją RDOŚ w Białymstoku z dnia 16 września 2009 r., na którą wskazują skarżący, ustalono środowiskowe uwarunkowania dla odrębnego przedsięwzięcia pn.: *Budowa ulicy Piastowskiej w Białymstoku*. Powszechnym jest, iż odrębne przedsięwzięcia, w zależności od ich usytuowania, mogą oddziaływać na tę samą nieruchomość. Powyższe wystąpiło w przypadku nieruchomości skarżących, znajdującej się zarówno w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia analizowanego w niniejszej decyzji, jak i w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia, dla którego warunki realizacji zostały określone w decyzji z 16 września 2009 r. Zaznaczenia wymaga, iż w analizowanym przypadku nie wystąpiła tożsamość sprawy, wskazująca na naruszenie art. 156 § 1 pkt 3 Kpa, a niniejsza decyzja określa środowiskowe uwarunkowania dla odrębnego przedsięwzięcia. Podkreślić również należy, iż w niniejszej sprawie GDOŚ orzekł na podstawie stanu faktycznego, z uwzględnieniem zmian zaistniałych na przewidywanym obszarze realizacji oraz oddziaływania omawianego przedsięwzięcia od czasu wydania przez RDOŚ w Białymstoku decyzji z dnia 16 września 2009 r.

Ponadto organ wskazuje, iż bezzasadnym w kontekście omawianej sprawy jest zarzut naruszenia art. 97 § 1 pkt 4 Kpa, zgodnie z którym organ administracji publicznej zawiesza postępowanie, gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd. W niniejszym przypadku przesłanki wskazane w powyższym przepisie nie zaistniały, tym samym nie było podstaw do zawieszenia postępowania na podstawie ww. przepisu. Nie sposób uchybić przepisowi, na podstawie którego organ I instancji nie działał. Wyjaśnienia także wymaga, iż kwestie dotyczące odrębnych postępowań prowadzonych przez GDOŚ, tj. toczące się postępowanie odwoławcze od wskazywanej przez skarżących decyzji, wykraczają poza zakres objęty niniejszym rozstrzygnięciem.

Wobec powyższego nie sposób zgodzić się z twierdzeniem skarżących, iż ponownie orzeknięto w tej samej sprawie, a co za tym idzie – ze stawianym zarzutem.

Ad. 2, 5, 6, 8, 9, 11, 12 i 16

Odpowiadając na zarzuty z powyższych punktów, na wstępie wyjaśnienia wymaga, iż przytoczone przez skarżących przepisy Kpa zobowiązują organ administracji publicznej do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, przy uwzględnieniu interesu społecznego i słusznego interesu obywateli (art. 7), kierowania się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania (art. 8 § 1), zebrania i rozpatrzenia wyczerpującego materiału dowodowego (art. 77 § 1 w zw. z art. 75 § 1), a następnie dokonania oceny na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 80).

Przedłożony na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego raport ooś nie zawierał prawidłowych informacji w zakresie podstaw i metodyki klasyfikacji akustycznej terenów w

sąsiedztwie przedsięwzięcia, dla których brak jest obowiązujących mpzp. Zgodnie z art. 115 Poś, w razie braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oceny, czy teren należy do rodzajów terenów, o których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1, właściwe organy dokonują na podstawie faktycznego zagospodarowania i wykorzystywania tego i sąsiednich terenów; przepis art. 114 ust. 2 stosuje się odpowiednio. Tymczasem w raporcie ooś jako podstawę dokonania klasyfikacji terenów sąsiadujących z przedsięwzięciem, wskazano adresy stron internetowych Urzędu Miasta Białegostoku, które nie działają (stan na październik 2020 r.), a także odnosząc się do klauzuli zawartej na aktualnych serwisach internetowych Białegostoku: prezentowany Miejski System Informacji Przestrzennej Białegostoku ma charakter wyłącznie poglądowy i w żadnym razie nie może być traktowany jako oficjalny dokument urzędowy. Nie może też być podstawą jakichkolwiek czynności administracyjnych czy urzędowych. Tym samym, pierwotnie przedłożony raport ooś nie zawierał wskazania informacji, które mogły stanowić podstawę dokonanej klasyfikacji akustycznej terenów sąsiadujących z przedsięwzięciem, na której oparte zostało prognozowane oddziaływanie omawianej inwestycji w zakresie hałasu. Jednakże, powyższe zostało częściowo uzupełnione pismem Zastępcy Prezydenta Miasta Białegostoku z 6 kwietnia 2021 r., w którym, działając zgodnie z dyspozycją art. 115 Poś, Prezydent Białegostoku – będący właściwym organem, dokonał oceny w zakresie klasyfikacji akustycznej terenu sąsiadującego z planowaną do rozbudowy drogą, dla którego brak jest mpzp.

Wobec niewystarczającego ustalenia stanu faktycznego sprawy, skutkującego przyjęciem przez organ I instancji częściowo błędnej klasyfikacji terenów podlegających ochronie akustycznej, a tym samym wskazanie w decyzji nieadekwatnych do stanu faktycznego środków minimalizujących oddziaływanie akustyczne przedsięwzięcia, organ odwoławczy częściowo przyznaje słuszność argumentacji skarżących. Przy czym wskazania wymaga, iż niezależnie od powyższego, organ I instancji w pkt I.3 swojej decyzji, określając wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 10 ustawy ooś, wypełnił obowiązek wynikający z art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy ooś. RDOŚ w Białymstoku uczynił także, wbrew twierdzeniu skarżących, zadość przepisowi art. 107 § 3 Kpa, bowiem uzasadnienie skarżonej decyzji sporządzone zostało rzetelnie oraz pozwala na odtworzenie procesu decyzyjnego organu. RDOŚ w Białymstoku mając na uwadze obowiązki wynikające z art. 7, 8, 9 oraz 11 Kpa wyczerpująco rozpatrzył uwagi i wnioski, które wpłynęły w toku postępowania, czego odzwierciedlenie znajduje się na str. 22 - 30 skarżonej decyzji.

Nie sposób także przyjąć, aby decyzja z dnia 8 września 2020 r. wydana została bez uwzględnienia interesu indywidualnego i grupowego mieszkańców Białegostoku. W ocenie organu II instancji nie doszło do naruszenia zasady pogłębiania zaufania obywateli określonej w art. 8 Kpa. Co więcej, fakt, iż stanowisko RDOŚ w Białymstoku jest w części sprzeczne ze stanowiskiem odwołujących się, z pewnością nie stanowi naruszenia wskazywanych przepisów. GDOŚ wyjaśnia, że okoliczność sprzeczności realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia według wskazanego wariantu z interesem odwołujących się, nie stanowi wystarczającej podstawy do uchylecia

skarżonej decyzji. Organ administracji publicznej prowadzący postępowanie zmierzające do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, jak również organ II instancji, prowadzący postępowanie odwoławcze, mają w analizowanej sprawie na uwadze przede wszystkim interes ogółu społeczeństwa pod kątem maksymalnego ograniczenia negatywnych skutków realizacji przedsięwzięcia na środowisko. Zaznaczyć należy, że przedmiotowe zamierzenie inwestycyjne stanowi inwestycję celu publicznego, co świadczy o jego szczególnym charakterze z punktu widzenia ogółu. Realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia wpisuje się zatem bez wątplenia w katalog działań podejmowanych w interesie społecznym, przedkładanym nad interes indywidualny.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż opisane powyżej, dokonane przez organ I instancji uchybienia zostały przez organ odwoławczy naprawione w toku postępowania wyjaśniającego, które poprzedziło wydanie niniejszej decyzji. W związku ze stwierdzonymi przez GDOŚ brakami w dokumentacji środowiskowej, w toku prowadzonego postępowania odwoławczego organ II instancji podjął się, w ramach dodatkowego postępowania wyjaśniającego, zgodnie z art. 136 Kpa, wyjaśnienia okoliczności determinujących rozstrzygnięcie, a niewystarczająco udowodnionych przez organ I instancji.

W odpowiedziach na wezwania organu, wnioskodawca przedłożył m.in. zaktualizowane modelowanie oddziaływania akustycznego planowanego przedsięwzięcia na środowisko, uwzględniając stan istniejący, wariant preferowany przez wnioskodawcę, jak i wariant alternatywny oraz wariant niepodjęcia przedsięwzięcia, bez i z zastosowaniem zaproponowanych działań minimalizujących. Przedłożone modelowanie sporządzone zostało w oparciu o zaktualizowane natężenie ruchu, którego pomiary wykonane zostały w dniach 11-14 kwietnia 2022 r., a następnie wyniki zostały uśrednione, w celu odzwierciedlenia rzeczywistości panujących warunków drogowych. Prognozowane natężenie ruchu ustalono w oparciu o wskaźnikowa metodę obliczeń, zgodnie z aktualnymi wymaganiami, założeniami i zaleceniami do analiz i prognoz ruchu Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, przy uwzględnieniu wskaźnika wzrostu PKB na lata 2008 – 2040. Omawiane oddziaływanie przedsięwzięcia przeanalizowane zostało dla zaktualizowanych, następujących horyzontów czasowych: stan istniejący, tj. 2022 r., oddanie inwestycji do użytku, tj. 2024 r., oraz po upływie 10 lat od oddania inwestycji do użytku, tj. 2034 r. Wnioskodawca zweryfikował uprzednio częściowo błędną klasyfikację akustyczną terenów sąsiadujących z przedsięwzięciem oraz, zgodnie z mającym zastosowanie w niniejszej sprawie art. 115 Poś, oparł zaktualizowane ww. modelowanie oddziaływania akustycznego na aktualnej klasyfikacji akustycznej terenów, dokonanej przez właściwy organ (w niniejszym przypadku prezydenta miasta) na podstawie faktycznego zagospodarowania i wykorzystywania analizowanego i sąsiednich terenów.

W oparciu o opisany powyżej uzupełniony materiał dowodowy możliwe było jednoznaczne określenie stanu faktycznego i prawnego, uprawniające organ II instancji do rozstrzygnięcia sprawy co do meritum.

Odnosząc się tym miejscu do twierdzenia skarżących, zgodnie z którym *w niniejszej sprawie*

w ogóle nie można mówić o rzetelnej analizie, nie dokonano bowiem pomiarów hałasu, zaś cała symulacja, stanowiąca podstawę do zastosowania ekranów akustycznych, została oparta o pomiar nie hałasu a „bieżącego natężenia ruchu pojazdów”, organ podkreśla, iż podstawę modelowania oddziaływania akustycznego przedłożonego jako uzupełnienie raportu oś stanowiło aktualne uśrednione natężenie ruchu, gdyż jest to najbardziej miarodajna metoda wykonania prognozy oddziaływania. Nierzetelne oraz niewiarygodne byłoby, wbrew sugestii skarżących, sporządzenie modelowania oddziaływania akustycznego w perspektywie krótko- czy długoterminowej dla planowanego przedsięwzięcia, jakim jest rozbudowa drogi z jednojezdniowej do dwujezdniowej, na podstawie pomiarów hałasu dokonanych dla istniejącej drogi, mającej inny zakres oddziaływania, niż planowane przedsięwzięcie. W ocenie GDOŚ, metodyka przyjęta do wykonania prognozy oddziaływania akustycznego planowanego przedsięwzięcia, nie budzi zastrzeżeń.

Niewątpliwym jest, iż przedmiotowe przedsięwzięcie będzie źródłem emisji hałasu, w tym na terenach podlegających ochronie akustycznej, na których w stanie istniejącym już występują przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu. Celem zaproponowanych środków ochrony akustycznej, tj. ekrany akustyczne oraz cicha nawierzchnia, będzie redukcja emitowanego hałasu do dopuszczalnego poziomu, określonego w obowiązujących przepisach. W przedłożonym uzupełnieniu, wnioskodawca zalecił, by w celu ograniczenia negatywnego oddziaływania drogi na całym odcinku zastosować także cichą nawierzchnię. Zaproponowane rozwiązanie ma na celu ograniczenie poziom hałasu do wielkości dopuszczalnych, w miejscach, w których z uwagi na brak możliwości technicznych nie sposób zastosować ekranów akustycznych (np. zjazdy). Powyższe znalazło odzwierciedlenie w zreformowanym pkt I.3.4 decyzji (pkt 13 niniejszej decyzji).

Na podstawie wyników analizy porealizacyjnej w zakresie emisji hałasu wskazanej do przeprowadzenia w 65 punktach pomiarowych, wskazanych w pkt VII rozstrzygnięcia (pkt 18 niniejszej decyzji), zostanie przeprowadzona weryfikacja przyjętych rozwiązań chroniących klimat akustyczny i założeń na rzecz ochrony środowiska, a w szczególności dotrzymania wartości dopuszczalnych poziomu hałasu w porze dziennej i nocnej na terenach chronionych pod względem akustycznym. W przypadku niedotrzymania standardów jakości środowiska, konieczne będzie zastosowanie odpowiednich rozwiązań technicznych bądź technologicznych, chroniących przed ponadnormatywnymi oddziaływaniami hałasu.

W efekcie przedstawienia skorygowanej klasyfikacji akustycznej terenów podlegających ochronie, wraz z zaktualizowanym modelowaniem akustycznym, w przedłożonym uzupełnieniu raportu oś przedstawiono skorygowaną oraz zaktualizowaną tabelę z wymaganymi do realizacji ekranami akustycznymi, która znalazła odzwierciedlenie w pkt I.3.4 decyzji. Wobec stawianych zarzutów, GDOŚ wyjaśnia, iż w wyniku ponownej analizy oddziaływania akustycznego, m.in. przy nieruchomościach położonych przy ul. Boruty 3 oraz ul. Raginisa 72 na obecnym etapie nie planuje się realizacji zabezpieczeń w postaci ekranów akustycznych.

Jednocześnie zaznaczenia wymaga, iż istniejący na nieruchomości o nr ew. 1155, obręb Bagnówka, ekran akustyczny posadowiony przy skrzyżowaniu ulic Raginisa i Kazimierza Wielkiego jest wynikiem obowiązków nałożonych na wnioskodawcę odrębnymi rozstrzygnięciami i pozostaje

poza zakresem niniejszego postępowania oraz poza kompetencją GDOŚ wynikającą z prowadzenia postępowania odwoławczego od decyzji RDOS w Białymstoku z 8 września 2022 r.

Zatem poprzez wydanie niniejszej decyzji kończącej postępowanie odwoławcze, w oparciu o całość materiału dowodowego, uczynione zostanie zadość wymogom m.in. art. 80 Kpa, zgodnie z którym organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego zaakceptowania w całości wariantu inwestycji proponowanego przez wnioskodawcę, organ ponownie podkreśla, co zostało uprzednio wyjaśnione we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia, że w sytuacji, gdy w odniesieniu do wariantu proponowanego przez wnioskodawcę nie zachodzą okoliczności wykluczające możliwość wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, określone m.in. w art. 80 ust. 2 i art. 81 ustawy ooś, organ jest zobowiązany do określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia w wariantcie wskazanym we wniosku. Powyższa sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, bowiem zarówno organ I instancji, jak i organ odwoławczy, po szczegółowej analizie oddziaływań przedsięwzięcia, wykluczyły możliwość zaistnienia okoliczności wymienionych w powyższych przepisach.

Podsumowując, przedłożony przez inwestora raport ooś wraz z uzupełnieniami zawiera wszystkie elementy określone w art. 66 ustawy ooś i umożliwia pełną ocenę oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, zaś wątpliwości, jakie nasuwały się w związku z jego analizą, zostały wyjaśniane w toku dodatkowego postępowania wyjaśniającego podjętego przez organ odwoławczy.

Ad. 3 i 14

Odpowiadając na powyższy zarzut, na wstępie wskazać należy, iż kwestia przeprowadzenia rozprawy administracyjnej rozstrzygnięta została przez organ I instancji postanowieniem z dnia 13 lipca 2020 r., znak: WOOŚ.420.23.2018.KW, w którym odmówiono przeprowadzenia wnioskowanej rozprawy. Organ odwoławczy stoi na stanowisku, że powyższe postanowienie odpowiada przepisom prawa oraz dodatkowo wyjaśnia.

Na wstępie wskazać należy, iż przytoczony przez skarżących art. 75 § 3 Kpa nie istnieje, tym samym organ nie jest w stanie odnieść się do zarzutu naruszenie ww. przepisu.

Zgodnie z art. 75 § 1 Kpa, jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny. W myśl art. 85 § 1 Kpa, organ administracji publicznej może w razie potrzeby przeprowadzić oględziny. Z kolei zgodnie z art. 89 § 1 Kpa, organ administracji publicznej przeprowadzi, z urzędu lub na wniosek strony, w toku postępowania rozprawę, w każdym przypadku gdy zapewni to przyspieszenie lub uproszczenie postępowania lub gdy wymaga tego przepis prawa (§ 1). Organ powinien przeprowadzić rozprawę, gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin (§ 2). Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 36 ustawy ooś organ właściwy do wydania decyzji może przeprowadzić rozprawę

administracyjną otwartą dla społeczeństwa. Przepis art. 91 § 3 Kpa stosuje się odpowiednio.

Przenosząc powyższe na grunt analizowanej sprawy, GDOŚ wyjaśnia, iż w niniejszej sprawie nie zaszła żadna z powyższych przesłanek – przepisy prawa mające zastosowanie w prowadzonym postępowaniu nie wymagają przeprowadzenia rozprawy administracyjnej, a także w ocenie organu zarówno I instancji, jak i odwoławczego czynność ta nie była potrzebna do wyjaśnienia sprawy ani nie przyspieszyłaby oraz nie uprościła prowadzonego postępowania. Ponadto w omawianej sytuacji nie zaszła potrzeba uzgodnienia interesów stron za pomocą omawianego instrumentu. Wskazania wymaga, iż rozprawa jest *de facto* formą postępowania wyjaśniającego. Jest to również instrument fakultatywny, a zatem organ prowadzący postępowanie może, ale nie musi z niego skorzystać. *Przepis ten nie nakłada obowiązku przeprowadzenia takiej rozprawy, a jedynie daje taką możliwość. To do organu administracji należy rozważenia takiej możliwości, przy uwzględnieniu stanu faktycznego sprawy* (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt: IV SA/Po 786/17).

Należy przy tym wskazać, że nieprzeprowadzenie rozprawy administracyjnej czy oględzin nie stanowi naruszenia prawa. W ocenie organu, dokumenty stanowiące akta omawianej sprawy są wystarczające do jej rozstrzygnięcia, a przeprowadzenie rozprawy administracyjnej i/lub oględzin nie wniosłoby w przedmiotowym przypadku nowych dowodów w sprawie, bowiem strony postępowania, analogicznie społeczeństwo - w wyznaczonym przez organ I instancji terminie, z uwagi na przysługujące im uprawnienia procesowe, miały możliwość nieograniczonego przedstawiania swoich stanowisk, a także składania uwag i wniosków, dotyczących zebranego materiału dowodowego w toku trwającego postępowania, z czego wielokrotnie korzystały.

Podsumowując, w opinii GDOŚ, w realiach niniejszej sprawy nie zaszła potrzeba przeprowadzenia rozprawy administracyjnej ani oględzin. Czynności te nie przyczyniłyby się do wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, wbrew twierdzeniu skarżących, bowiem to nie w drodze rozprawy czy oględzin należy ustalić kwestię klasyfikacji akustycznej terenu przy braku mpzp, na podstawie faktycznego zagospodarowania omawianego terenu.

Gdyby wolą ustawodawcy było rozstrzygnięcie powyższej kwestii w drodze rozprawy administracyjnej, z pewnością znalazłoby to odzwierciedlenie w obowiązujących przepisach. Natomiast zgodnie ze 115 Poś, właściwy organ, jakim jest w tym wypadku prezydent miasta, dokonuje omawianej klasyfikacji. Uchybienie organu I instancji w postaci zaniechania prawidłowego wyjaśnienia powyższego, w jakikolwiek sposób nie świadczy o naruszeniu art. 75 oraz 89 Kpa, gdyż ani biegły, ani świadkowie, ani oględziny nie są odpowiednim sposobem na ustalenie klasyfikacji terenów podlegających ochronie akustycznej.

Mając na uwadze powyższe, stawiane zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Ad. 4

Odnosząc się do zarzutu braku bezpośredniej obsługi nieruchomości przy ul. Raginisa 76, wyjaśnić należy, że zgodnie z uzupełnieniami raportu oos przedłożonymi w toku postępowania odwoławczego, omawiany zjazd, obsługujący nieruchomość położoną przy ul. Raginisa 76 (dz. ew. o nr 906/1, obr. Bagnówka, Białystok) zostanie zachowany. Tym samym, stawiany zarzut należy

uznać za bezzasadny.

Ad. 7

Zarzut naruszenia § 2 rozporządzenia ws. hałasu poprzez niewłaściwe zastosowanie, skutkujące przyjęciem wartości dopuszczalnego poziomu hałasu dla terenów chronionych akustycznie, jak dla terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, zamiast terenów mieszkaniowo – usługowych nie zasługuje na uwzględnienie. Ponownego podkreślenia wymaga, co zostało wyjaśnione przez GDOŚ we wcześniejszej części uzasadnienia, że uchybieniem organu I instancji było zaniechanie wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, a w efekcie przyjęcie przedstawionej w raporcie ooś z 2019 r. błędnej klasyfikacji terenów podlegających ochronie akustycznej w sąsiedztwie planowanego przedsięwzięcia. Nie sposób jednak zgodzić się z twierdzeniem skarżących, iż § 2 ww. rozporządzenia został przez organ I instancji naruszony. Przepis ten wskazuje poziomy hałasu emitowane z określonych źródeł, jakie są dopuszczalne dla poszczególnych rodzajów terenów podlegających ochronie akustycznej. Na uwadze należy mieć, iż ani wskazywany przepis, ani pozostałe przepisy ww. rozporządzenia nie regulują sposobu klasyfikacji tych terenów. Powyższe stanowi odrębną kwestię, regulowaną w przypadku braku mpzp – co miało miejsce w niniejszej sprawie, przez omawiany we wcześniejszych punktach art. 115 Poś. Pomimo przyjęcia zgodnie z treścią raportu ooś błędnej klasyfikacji terenów, RDOŚ w Białymstoku nie naruszył § 2 rozporządzenia ws. hałasu poprzez niewłaściwe zastosowanie. Organ odnosił się w skarżonej decyzji do dopuszczalnych poziomów hałasu, zgodnych z regulacjami ww. rozporządzenia. Zaznaczyć należy, że przyjęcie błędnej klasyfikacji terenów i zaniechanie wyjaśnienia stanu faktycznego świadczy o naruszeniu innych przepisów prawa, lecz nie wskazywanego przez skarżących § 2 rozporządzenia ws. hałasu, określającego konkretne wartości emisji hałasu do środowiska. Wobec powyższego, stawiany zarzut należy uznać za bezzasadny.

Ad. 10

Odpowiadając na zarzut naruszenia art. 49 oraz art. 107 § 3 Kpa poprzez zaniechanie wskazania przepisu szczególnego upoważniającego organ do zawiadamiania o decyzjach i innych czynnościach przez obwieszczenie i zaniechanie uzasadnienia faktycznego i prawnego decyzji w zakresie dotyczącym zastosowania w toku postępowania art. 49 Kpa, GDOŚ wskazuje, iż stawiany zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

RDOŚ w Białymstoku obwieszczeniem z dnia 6 kwietnia 2018 r. zawiadomił o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla omawianego przedsięwzięcia. Jako podstawę prawną dokonywanej czynności organ wskazał m.in. art. 49 Kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy ooś. Tym samym organ wskazał, wbrew twierdzeniu skarżących, przepis szczególnie uprawniający do zastosowania w prowadzonym postępowaniu art. 49 Kpa, bowiem zgodnie z art. 74 ust. 3 pkt 1 ustawy ooś, jeżeli liczba stron postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, stosuje się przepis art. 49 Kpa. Co więcej, w omawianym obwieszczeniu, organ poinformował, iż zgodnie z ww. przepisem o wszystkich kolejnych czynnościach strony postępowania będą informowane obwieszczeniem, zamieszczonym wyłącznie w Biuletynie Informacji Publicznej Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w

Białymstoku. Ponadto ma str. 8 skarżonej decyzji organ ponownie zawarł ww. informację, wskazując ponadto miejsca i terminy opublikowania obwieszczenia własnego z dnia 6 kwietnia 2018 r.

Mając na uwadze powyższą argumentację, bezsprzecznie uznać należy, iż stawiany zarzut stoi w sprzeczności z aktami sprawy, co czyni go bezzasadnym.

Ad. 13

Odpowiadając na zarzut naruszenia art. 7 w zw. z art. 77 § 1 w zw. z art. 107 § 3 Kpa polegające na dowolnej i wybiórczej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, nie wskazaniu w treści decyzji powodów dla których organ odmówił wiarygodności i mocy dowodowej wskazanym w zarzucie dokumentom, GDOŚ wyjaśnia.

Na wstępie podkreślenia wymaga, iż nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem, według którego organ I instancji odmówił wiarygodności i mocy dowodowej wskazanym dokumentom. Zarówno z akt sprawy, jak i z treści skarżonej decyzji nie wynika, aby RDOŚ w Białymstoku odmówił mocy dowodowej jakimkolwiek materiałom składanym przez strony w toku postępowania. Materiały wskazywane w zarzucie zostały przedłożone jako załączniki do uwag wniesionych w toku postępowania przy piśmie [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] z dnia 28 kwietnia 2020 r. oraz 22 lipca 2020 r. Pisma te, wraz z kompletem załączników składają się na całość akt sprawy, na podstawie których wydana została zaskarżona decyzja. Ponadto, fakt wniesienia omawianych uwag znalazł swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu kwestionowanej decyzji, gdzie RDOŚ w Białymstoku pogrupował wnoszone uwagi oraz ustosunkował się do nich. Przedłożone przez skarżących materiały dotyczyły kwestii zawartych w omawianych uwagach, a co za tym idzie – zostały uwzględnione przez organ I instancji. Podkreślenia wymaga, iż żaden przepis nie obliguje organu prowadzącego postępowanie do odnoszenia się w treści decyzji odrębnie do każdego z przedkładanych w sprawie dowodów.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, organ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego, w tym opracowań przedstawianych w niniejszym zarzucie. W ocenie GDOŚ opracowania te, pomimo faktu, iż dotyczą fragmentu obszaru objętego oddziaływaniem planowanego przedsięwzięcia, w świetle niniejszej sprawy nie udowadniają żadnych okoliczności oraz pozostają bez wpływu na podjęte rozstrzygnięcie. Powyższe wynika m.in. z faktu, iż trzy z czterech przytoczonych przez skarżących opracowań, tj. *Ocena poziomu hałasu w otoczeniu budynków przy ul. Wiklinowej 4, 6, 8 i 10 oraz przy ul. Baśniowej 2 w Białymstoku*, *Opinia z zakresu ochrony przeciwpożarowej warunków dojazdu pożarowego do budynku handlowo - usługowego w Białymstoku przy ul. Wiklinowej 10* oraz *Badanie poziomu hałasu na działce nr. geod. 1084* przeprowadzone przez LABOTEST sporządzone zostały w 2012 r., z kolei *Badanie poziomu hałasu na działce nr. geod. 1084* przeprowadzone przez SGS Eko-Projekt Sp. z o.o. w roku 2013, czyli od 6 do 5 lat przed wszczęciem postępowania przed organem I instancji - złożeniem wniosku o wydanie decyzji środowiskowej dla omawianego przedsięwzięcia, od 9 do 10 lat od chwili obecnej i co najmniej od 12 do 11 lat przed oddaniem

planowanego przedsięwzięcia do użytku. Mając na uwadze upływ czasu oraz obowiązek organu do orzekania na podstawie stanu faktycznego, jednoznacznie należy stwierdzić iż dane przedstawione w ww. opracowanych uległy dezaktualizacji.

Co więcej, jak już wyjaśniono przy odpowiedzi na zarzut nr 16, użycie do przeprowadzenia modelowania oddziaływania akustycznego planowanego przedsięwzięcia danych uzyskanych z fragmentu istniejącej drogi, wykonanych w konkretnych warunkach oraz nieaktualnych na czas orzekania przez organ, byłoby nierzetelne i niewiarygodne. Podstawę modelowania oddziaływania akustycznego w niniejszej sprawie (przedłożonego jako uzupełnienie raportu oos) stanowiło aktualne uśrednione natężenie ruchu, będące najbardziej miarodajną metodą wykonania prognozy oddziaływania. Prognozy sporządzone na potrzeby analizy oddziaływania omawianego przedsięwzięcia będą podlegały dodatkowej weryfikacji na etapie analizy porealizacyjnej, zgodnie z aktualnym brzmieniem pkt VII zaskarżonej decyzji.

W związku z powyższym, stawiany zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Ad. 15

Odnosząc się do zarzutu naruszenia § 9 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia o drogach poprzez niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że rozwiązania komunikacyjne przyjęte w części pasa drogowego od ul. Kazimierza Wielkiego, polegające na braku zjazdu od ul. Wł. Raginisa na działkę o nr. geod. 1155, obręb 15, Bagnówka, nie mogą ulec zmianie, podczas gdy przepis ten nie zakazuje lokalizacji zjazdów na drogach tej klasy i jedynie poleca ograniczanie liczby oraz częstości zjazdów, przy zachowaniu wymogów bezpieczeństwa, GDOŚ wskazuje, iż powyższy zarzut nie zasługuje na uwzględnienie oraz przedstawia swoje stanowisko.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż stawiany zarzut wykracza poza zakres niniejszego postępowania, co czyni go bezzasadnym. Dokonywanie oceny co do prawidłowości rozwiązań funkcjonalnych drogi, czyli w tym przypadku zapewnienia komunikacji pomiędzy drogą oraz terenami przecinanymi przez drogę i do niej przyległymi, wykracza poza zakres postępowania związanego z wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Organ nie jest władny do oceniania rozwiązań funkcjonalnych przedsięwzięcia pod kątem ochrony przeciwpożarowej, a tym bardziej do zmiany przyjętych rozwiązań. Wolą wnioskodawcy jest realizacja przedsięwzięcia w kształcie określonym we wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i jeżeli nie zaistnieją przesłanki wskazujące na konieczność odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań, opisane na str. 17 – 19 niniejszego uzasadnienia, organ zobowiązany jest określić je w decyzji dla przedsięwzięcia w kształcie określonym we wniosku. Na marginesie jednak wskazania wymaga, iż zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia o drogach, na drodze klasy G należy ograniczyć liczbę i częstość zjazdów przez zapewnienie dojazdu z innych dróg niższych klas lub dodatkowej jezdni. W związku z czym, ewentualne ograniczenie ilości zjazdów z głównej drogi na nieruchomości przyległe, z zapewnieniem obsługi tych nieruchomości w inny sposób jest wprost wypełnieniem powyższego przepisu, nie zaś jego naruszeniem. Z kolei do kwestii „niewuwzględnionej przez organ opinia p.poż.”, GDOŚ odniósł się w odpowiedzi na zarzut nr 13.

Mając na uwadze powyższe, omawiany zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Podsumowując, organ odwoławczy, na podstawie analizy zgromadzonego materiału dowodowego rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. Mając na uwadze argumenty przedstawione w powyższym uzasadnieniu, a także po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji, GDOŚ uchylił pkt I.2.2, I.2.3, I.2.4, I.2.19, I.2.22, I.2.27, I.2.29, I.2.30, I.3.3, I.3.4, I.3.5, I.3.9, VI i VII decyzji RDOŚ w Białymstoku z dnia 8 września 2020 r. i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy. Organ odwoławczy uchylił także pkt I.2.9, I.2.11, I.2.31 oraz IV i umorzył postępowanie organu I instancji w powyższym zakresie. W pozostałej części, po stwierdzeniu braku uchybień i naruszeń prawa, organ odwoławczy utrzymał ww. decyzję w mocy.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, ze zm.), dalej Ppsa, służy skarga wnoszona na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji. Wnoszący skargę, zgodnie z art. 230 Ppsa w związku z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Wnoszący skargę, co wynika z art. 239 Ppsa, może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Wnoszącemu skargę, zgodnie z art. 243 Ppsa, może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Generalny Dyrektor
Ochrony Środowiska
Andrzej Szweda-Lewandowski

Otrzymują:

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

5. ██████████ pełnomocnik ██████████, Firma Adwokacka Adwokat ██████████
██████████
6. Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców, Oddział terenowy w Białymstoku, ul. Ciepła 1/10, 15-472 Białystok;
7. Prezydent Miasta Białegostoku, działający przez pełnomocnika Przemysława Tuchlińskiego - Zastępcę Prezydenta Miasta Białegostoku, ul. Słonimska 1, 15-950 Białystok;
8. Pozostałe strony postępowania na podstawie art. 49 Kpa w zw. z art. 74 ust. 3 ustawy ooś.

Do wiadomości:

1. Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Białymstoku, ul. Dojlidy Fabryczne 23, 15-554 Białystok.